

L'assassinat de Marco Tulli

ÍNDEX

Capítol 1	2
Capítol 2	21
Capítol 3	34

CAPÍTOL 1

Mentre en Nathaniel mossegava rítmicament el xiclet de maduixa àcida (el seu gust preferit amb diferència seguit de molt lluny per la poma àcida) el seu inseparable company de batalles i gran amic des de la infància, Noah, cremava el seu cigarret d'una sola i profunda calada per, un cop gastat fins al filtre, llençar-lo al terra amb molta destresa pinçant-lo entre el dit gros i l'índex.

Esperaven asseguts en un banc fora d'un institut qualsevol. Malgrat que la seva edat d'estudiant havia tocat fi feia anys (rondaven els trenta gairebé) els agradava veure a les noies més joves sortir de classe. S'havia convertit en una rutina. Anaven totes com unes putes, amb faldilles curtes (o cinturons amples, és difícil decidir-se), botes amb talons més alts que elles mateixes i les cares pintades fins ocultar qualsevol centímetre de pell natural. Eren les *barbies* del nou segle. Tot just acabava de sonar el timbre que indicava el fi de l'hora de l'esbarjo i la tornada a classe. S'havia acabat l'espectacle. Les noies abandonaven el pati progressivament (algunes soles i d'altres acompanyades per xicotets alts i fornits que mostraven la seva propietat amb vehemència, i elles ben contentes de ser-ho).

- Marxem? - va preguntar en Nathaniel - Aquí ja no pintem res i començo a tenir gana. Anem a esmorzar - Els dos es van aixecar i es van encaminar cap el cotxe, aparcat al costat d'un mur pintat amb simbologia anarquista.

L'inspectora Fuschino estava desconcertada. Tot i els seus 10 anys d'experiència a la policia no havia vist mai una cosa com aquella en aquesta ciutat. El cadàver presentava mutilacions a les mans i peus, tenia un tret entre cella i cella i la llengua tallada.

Els seus pensaments es van remuntar a la última vegada que havia vist una cosa semblant. Era un dia assolellat de 1963, una brisa suau jugava amb els llençols que la seva mare acabava de penjar. Tot i que era Abril el sol escalfava de valent - sempre ho fa al sud d'Itàlia - i la jove Ottavia descansava sota l'ombra d'un pruner. Ella era una nena de tan sols 7 anys, però aquell record l'acompanyaria tota la vida.

De sempre que li havien dit que no havia d'entrar al despatx del *pappa*, però mai en feia cas. Sempre trobava una excusa per esmunyir-s'hi a dins; volia mirar un atlas, necessitava paper per dibuixar... tan se valia, li agradava aquell racó fosc de la casa, amb el terra de fusta i parets folrades de llibres. Com sempre va obrir la porta amb molta cura per assegurar-se que no hi havia ningú. Tot era fosc, i no va veure el cos que jeia estès a terra fins que va ensopegar-hi. Era el *pappa*. Què feia així estirat? El *pappa* mai feia tonteries! Va avançar una mica més per arribar a la taula i encendre el llum, alguna cosa la va fer relliscar. Un líquid viscos. Aquella visió va ser com un cop de puny a l'estómac. El seu pare, Constanzo Fuschino, inspector de policia de la ciutat de Catània, jeia a terra sense mans ni peus, la boca un forat negre ple de sang i els ulls mirant-la sense expressió. Era mort.

Això s'ha d'acabar d'una vegada - es deia ella mateixa, tancada al lavabo d'un bar de mala mort, on només hi havien borratxos i yonkis esperant el seu moment per prendre's la seva dosi diària. La Lola era una noia de només 22 anys i ja en feia uns quants que havia entrat en el món de les drogues. Però tenia una cosa clara i era que, arribat aquest punt de la seva vida, necessitava un canvi radical.

- L'última vegada, l'última vegada. – Va dir mentre treia un bitllet de 20 euros de la seva cartera i es feia un rulo. Va mirar les dues ratlles de cocaïna que tenia a sobre del DNI. i al cap de dos segons ja havien desaparegut. En realitat, li encantava aquella sensació d'acidesa baixant per la gola i les dents adormint-se. La cocaïna començava a fer efecte.

Quan va sortir del bany, va adonar-se que al fons de la barra hi havien dos homes un tant estranys. La van mirar amb cara de pocs amics. Millor no apropar-s'hi, va pensar. No li va donar més importància i va anar a la barra a pagar el que havia begut i el gram de cocaïna. Sortí del bar i va començar a caminar sense direcció, immersa en els seus pensaments.

- Ai!, disculpi, no l'havia vist!

- Tranquil·la noia, no passa res. Apa, bon dia! - Havia topat amb dos nois, que rondarien els trenta. ¿Que feien davant d'un institut? Pederastes fills de puta, va pensar dins seu.

- On vols anar a esmorzar? - va preguntar en Noah.

- Anem a l'Escorxador? De passada podem comprar un parell de gramets per aquesta nit - va contestar en Nathaniel.

Aquella seria una gran nit. Celebrarien qualsevol cosa, avui tocava festa gran (com a bon divendres que era) i necessitaven preparar-se bé. Beurien fins comprovar els límits de l'espècie humana, destrossarien alguna cosa (tan se val el què) i potser anirien de putes.

- Però només un parell de gramets. Que et conec! - va contestar en Noah conscient de la desproporció de l'última vegada.

En Noah era un noi amb cos atlètic. no perquè fes exercici o peses, senzillament el tenia i punt. Alt, cabells foscos que conjuntaven perfectament amb els ulls i, sense ser gaire guapo, les noies sempre el trobaven un tant interessant. En Nathaniel, en canvi, tenia un cos tou (no era gras, però si bastant flonjo) cabells castanys i ulls foscos. Van arribar al cotxe - un Chevrolet Chevette del vuitanta- i van deixar les jaquetes que portaven al maleter. No volien carregar-les i el bar estava solament a un parell de carrers. Un cop còmodes van començar a caminar.

- Quant portes a sobre? - va preguntar en Nathaniel mentre treia l'últim cigarret d'un paquet que, segons més tard, acabaria al fons d'una paperera.

- Tranquil que porto suficient – en Noah vivia còmodament sense treballar. Era el propietari d'una famosa cadena d'aliments heretada del seu pare, jubilat prematurament. Tot al contrari d'en Nathaniel, que encara vivia a casa dels seus pares sense fotre ni brot.

Van veure venir una noia despistada de lluny sense dubtar-ho en Nathaniel es va encaminar cap ella. Un segon més tard en Nathaniel topava amb ella, es disculpaven mútuament i ell guanyava una cartera nova.

- Òstia ja! No m'agrada que facis això, i menys sense avisar-me! - va cridar indignat en Noah.

- Però si la noia estava a la lluna i amb la bossa dient-me fote'm mà per on vulguis!

- Ja saps el que penso de tot això - va dir mentre en Nathaniel examinava el botí.

- Em sembla que ja no cal comprar la nostra farlopeteta tio! - va dir mostrant una petita bossa transparent amb pols blanca a dins.

Van arribar a l'Escorxador i es van asseure a una taula lluny d'un grup de yonkis - era el petit gran inconvenient d'anar a aquell bar: bon menjar, bon material a molt bon preu, però yonkis consumits per l'abús de les drogues per tot arreu.

- Merda de yonkis. Si no saben drogar-se que no es droguin - va queixar-se en Noah només seure a la taula.

Ràpidament es va apropar en Trupo, sobrenom amb el qual es coneixia l'amo del bar, i els va prendre nota. En Nathaniel va demanar un cafè amb llet, un croissant i una ensaïmada petita. En Noah un *Cacaolat* calent i una pasta petita amb xocolata per dins.

- Aquí ho teniu tot - va dir en Trupo mentre deixava les coses a la taula.

- Merci Trupo - va contestar desinteressadament en Nathaniel.

- Voleu alguna cosa més? - va preguntar l'amo del bar amb una mica de sobreactuació.

- Gràcies per preguntar, però avui no ens cal - va dir en Nathaniel amb un somriure d'orella a orella que no va acabar d'entendre en Trupo.

L'Ottavia va tornar al present. Era en una habitació freda i funcional de l'escola de forenses. Una taula on reposaven els cadàvers i un petit escriptori eren tots el mobles que hi havia. Un calfred li va recórrer l'esquena. És l'aire condicionat, va pensar, però ni ella mateixa no s'ho creia. Hi havia alguna cosa en aquest cas que la posava nerviosa.

- Inspectora? El comissari la vol veure. Inspectora?

- Sí, perdoni sergent. Ara mateix hi vaig.

Va sortir de la sala i va recórrer el llarg passadís fins a l'ascensor. Feia hores que havia intentat posar-se en contacte amb la seva companya, però estava desapareguda. No fa ni un any que és a la policia i ja fa tonteries, va pensar. Hauré de parlar molt seriosament amb ella.

Es va aturar davant la porta i va trucar suaument.

- Senyor? M'han dit que em volia veure.

- Ah! Fuschino passi, passi. De seguida estic amb vostè.

Mentre s'esperava va mirar al comissari. No era el que es considera un home guapo, però tenia un atractiu molt masculí. Tenia un nas allargat i corbat, sota uns ulls foscos que semblaven sempre atents, analitzant tot el que se li posava al davant. Poques vegades se'l veia afaitat, lluint sempre una barba de dos o tres dies que emmarcava una boca de llavis fins on sempre hi penjava una cigarreta encesa.

Feia anys que es coneixien i sempre havia estat un bon cap per a la Ottavia. Però sempre havia pensat que si no fos la seva subordinada la seva relació hauria estat molt diferent.

La veu greu del comissari va trencar el silenci.

- Tinc entès que vostè és l'encarregada del cos trobat a l'església dei Santo Spirito? - Va dir el comissari sense aixecar la vista de la taula. La seva veu mostrava un cert desinterès, i els seus dits no paraven de jugar amb el bolígraf.

- Sí senyor. El cos va ser trobat ahir a dos quarts de set del matí - Recità l'Ottavia avorrida. Odiava els tràmits de la vida policial, preferia l'acció del carrer, amb tots els perills que representava - El sacerdot es preparava per a la missa quan el va trobar a darrera l'altar. Sembla ser que el van assassinar entre les dues i les tres de la matinada. La causa de la mort encara no ha estat determinada, però el Dr. Robbins m'assegura que per aquesta tarda ja la tindrà.

- Molt bé. Passi'm l'informe tant bon punt el redacti, i informi'm de qualsevol novetat.

- Sí senyor no es preocupi.

Va aixecar-se i va marxar cap a la porta.

- Ottavia?

El cor li va fer un salt. Molt poques vegades la cridava pel seu nom de pila.

- Sé que aquest cas és dels més desagradables que hem tingut en temps, però vostè és una de les millors agents que tenim, i segons l'informe preliminar crec que el seu coneixement d'italià no ens anirà malament. Si necessita qualsevol cosa no dubti a demanar-la.

- Si comissari. Gràcies. - Va sortir de l'habitació i va tancar la porta.

Per un moment un pensament va creuar la seva ment, però el va rebutjar de seguida. No en trauria res de fer-se il·lusions. El comissari era el seu cap i allò mai canviaria.

La Lola era una noia que despertava passions entre els homes. Morena amb el cabell llarg, ulls grans i foscos com la nit i un cos que era l'enveja de qualsevol noia que la mires.

Ja començava a minvar l'efecte de los dos ratlles de cocaïna que s'havia pres de bon matí i ja es veia capacitada d'anar cap a la feina i no aixecar sospites entre els seus companys de feina. Es va donar compte de que li faltava tabac i va entrar a un estanc.

- Dos paquets de *Camel*, si us plau.

- Aquí tens jove, són 5.50.

- Merda!!!! Aquells fills de puta m'han robat la cartera! - En realitat, la documentació no l'importava gaire, però el que si que ho feia era el gram que s'havia comprat a aquell bar de mala mort.

- M'ho podria fiar si us plau i li pago demà? Sap que sóc de paraula, sempre li compro el tabac a vostè...

- No et preocupis noia, avui invito jo! - va dir somrient.

- Moltes gràcies! Li dec una! Fins la pròxima!

Va sortir de l'estanc més enfadada que mai. Volia enxampar aquells dos pallassos i empaperar-los. Però primer havia d'anar cap a la feina, tenia una reunió amb la seva superior i si arribava tard li cauria una brega. Ja la van avisar, només portava un any i no estava per la feina.

Quan arribà a l'edifici central, va entrar per la porta i es disposà a agafar l'ascensor per anar a la cinquena planta. La cinquena planta estava plena de despatxos i plena de gent anant amunt i avall. Odiava aquell ambient, preferia estar al carrer, per això ella i la seva superior es portaven bé. Va girar a mà esquerra per dirigir-se al seu despatx i de sobte va veure que la seva companya sortia del despatx del comissari.

- Hola Ottavia! Com va el dia de feina?

- Doncs tenim molta feina amb aquell cas del cos trobat a l'església. Hem de començar per a algun lloc, trobar sospitosos...

- Ja, això serà complicat. I més si ens quedem parades en aquestes oficines. Anem a fer un cafè i en parlem?

- D'acord. Al bar de sempre?

- I tant! Fan un cafè boníssim!.

- Doncs som-hi. Agafo la jaqueta. – L'Ottavia es fixà en els ulls de la Lola. Estaven estranys - Lola, has tornat a drogar-te? Tens els ulls una mica dilatats.

- Sí, però et juro que serà la última vegada.

- Aquesta excusa ja l'he sentit més d'un cop. No m'intentis enganyar. Vinga, anem al bar.

En Noah i en Nathaniel seguien a l'escorxador. Portaven molta estona observant a un parell d'homes de mitjana edat molt estranys que es trobaven al fons de la barra. No sabien exactament de què parlaven aquells dos individus però en Nathaniel havia escoltat algunes paraules desconcertants al anar al lavabo.

- De debò has sentit això que em dius? - va preguntar en Noah.

- T'ho juro! Jo tampoc m'ho acabo de creure!

- No et deu estar fent un efecte estrany la ratlla que t'has fotut al lavabo i distorsiones paraules que no són!

- Que he anat a pixar al lavabo pesat! No he tocat la coca...

- Bueno bueno, tampoc sabem del cert de què parlaven... potser es tracta d'una broma... jo que sé!

- Una broma?, M'has sentit bé tio? De poc que no em pixo a sobre al lavabo! Merda merda merdaaaa! Perquè havia d'estar allà, perquè no hi he anat uns segons més tard! Sort que no m'han vist, m'he quedat glaçat de por... – En Nathaniel es començava a posar nerviós de veritat.

- Tranquil·litza't o vindran aquí i ens fotran un tret a tu i un altre a mi! Esperarem a que se'n vagin del bar i llavors anirem al lavabo a comprovar si han deixat amagat el que dius!

Minuts més tard entraven al lavabo. En Noah al davant i en Nathaniel al darrere. Mentre un bloquejava la porta del lavabo l'altre anava a examinar. En Noah es va ajupir sota la tercera pica i després d'una estona d'esforços sense recompensa va aconseguir extreure dues rajoles. A dins del forat improvisat hi havia una bossa de plàstic amb una cosa molt pesant a dins.

- Què cony és això? – en Noah agafava la bossa i procedia a agafar el que hi havia dins - Collons!
És evident el que és...

- Una pistola! T'ho he dit o no!

- Òstia puta! Què fem amb això ara?

- Que què fem amb això ara? Jo t'ho diré! - va contestar en Nathaniel exaltat - Deixar-ho on estava i no tornar a aquest *baretu* en anys! Millor encara, no tornar mai!

- Això no es pot quedar aquí! Aquesta és l'arma d'un crim. Tu ho has escoltat tot! Hem de comprovar si les parts del cadàver es troben amagades on has sentit!

- Però què dius?! Ens hem tornat bojos! Tu i jo no som ningú. És més, m'agrada no ser ningú! I no em posaré ara a fer de detectiu als trenta anys i sense experiència! Però què collons, és que no sé ni què hi faig aquí aguantant la porta!

- Vols fer el favor! Ara ja està fet. No he estat jo qui ha vingut a la taula tot cagat de por. Si no haguessis anat a fotre't una ratlla ara no estaríem aquí!

- Però que...

- Ara calla i escolta'm - el va interrompre en Noah - anirem a buscar el cotxe i a buscar el cadàver.

- El que queda del cadàver voldràs dir - va replicar en Nathaniel amb sarcasme.

Tot just sortien del lavabo que hi entrava en Trupo. Van dirigir-se a la taula, van deixar-hi els diners i es van encaminar cap a la sortida. Però just abans d'arribar a la porta en Trupo va sortir del lavabo i els va cridar una mica exaltat dirigint-se cap a ells amb una mica de pressa.

- Però que vol ara aquest home? - va preguntar-se en Nathaniel.

- Espereu un moment! Que hem que parlar! - cridava en Trupo intentant no semblar nerviós.

En Nathaniel ja es parava quan en Noah el va agafar fort pel coll de la samarreta i el va estirar cap enfora.

- Corre! No siguis idiota!

- Però què passa?! – va preguntar desconcertat.

Van començar a córrer carrer avall. En Trupo va sortir ràpidament del bar i va treure's una petita pistola agafada al cinturó, però tot just quan els apuntava s'ho va repensar, es va indignar amb ell mateix i va guardar l'arma. Ara hauria de fer una trucada molt desagradable.

Els dos nois corrien com mai ho havien fet. En Noah ho feia amb facilitat i a grans gambades, en Nathaniel amb dificultat per respirar i passes curtes i descompassades. Semblava que anés a caure en qualsevol moment. Ja no es dirigien al cotxe. Es dirigien a qualsevol lloc molt llunyà del bar. Van arribar fins un petit parc amb un gronxador, un tobogan i poca cosa més i es van aturar a descansar.

- Però que cony li ha passat a en Trupo - preguntava en Nathaniel gairebé sense alè.

- Déu meu! Mira que sembles idiota de vegades. De veritat que t'he de dir res? - va contestar en Noah amb més indiferència que indignació.

- No voldràs dir que en Trupo ho sabia tot... pitjor encara, potser en Trupo està amb ells!

- Nooooooooo... – en Noah no sabia si donar-li un cop de puny o si compadir-se'n.

Les dues agents van sortir de la comissaria amb pas ràpid. Fer un cafè seria només una excusa per parlar seriosament amb la Lola d'una vegada. Si volia ser policia, i estava clar que dots en tenia, hauria de canviar de manera de pensar.

- Ja et vaig dir l'última vegada que no admetria una companya que es drogués. Es pot saber en què penses? Ets policia per l'amor de déu! Representa que t'has de comportar! I com pretens fer bé la teva feina si estàs tot el dia col·locada?! I quan pensaves dir-me que t'han robat la placa? Quan ha estat? Mentre et drogaves o mentre et rebolcaves amb vés a saber qui en algun bar de mala mort? - L'Ottavia es va adonar que estava perdent els papers. Es considerava una dona seriosa no donada als espectacles públics, i ara mateix n'estava oferint un.

- Es pot saber què et passa? - Va preguntar la Lola tota ofesa - Ja t'he dit que esta tot controlat. I deixa de ficar-te en la meua vida. Si tu no en tens no és culpa meua! - Va donar mitja volta i va marxar cap al bar.

- T'estàs passant Lola! Recorda que sóc la teua superior!

L'Ottavia va mirar al seu voltant. Un petit grup d'agents d'uniforme se la miraven divertits parlant entre ells. Mai havia tingut problemes amb els homes que tenia sota les seves ordres, però sempre tenia la sensació que no acabaven de respectar-la pel fet de ser dona. Intentava comportar-se freda i professionalment, i aquella escena no havia ajudat a que la prenguessin seriosament.

- A treballar! - Va cridar - És que no teniu res més millor a fer?

En girar-se per marxar es va adonar que algú més havia vist tota l'escena. El comissari estava recolzat al llindar de la porta, amb el seu sempitern cigarret penjat dels llavis. *Només em faltava això*, va pensar l'Ottavia. Va enfilem carrer amunt cap el bar. No podia deixar que un cas com aquell d'insubordinació quedés sense sanció. Abans d'arribar a la cantonada es va atrevir a fer un cop d'ull cap enrere. El comissari seguia recolzat on era, amb un núvol de fum envoltant-li la cara. Des d'aquella distància no podia saber si la mirava, però va tenir la sensació que els seus ulls la seguien. *Deixa d'imaginar-te coses*, va dir-se a ella mateixa, *ja tens prou problemes*. Va respirar fons i va entrar al bar.

El local era sempre ple de policies i fum. A l'Ottavia li agradava l'ambient, li recordava a un cafè del centre de Catània on anava sovint amb el seu pare.

Mentre s'asseia va deixar-se emportar pels records. Feia anys que no havia pensat tant en el seu pare com en les últimes hores, des que havien trobat el cos. Vestia sempre impecable, amb americana i barret d'ala ampla per protegir-se del Sol. Si algú se'l mirava mai endevinava que era policia, només el delatava la pistola que duia penjada sota l'aixella i aquell aire d'autoritat que desprenia.

- Ottavia. Em sap greu el que ha passat. - Era la Lola, s'havia assegut al seu davant i ni tan sols l'havia vista.

- Tranquil·la. En part ha estat culpa meua. Últimament estic molt nerviosa, i ja saps com m'afecta haver de parlar amb el comissari. - Tot i que era molt reservada sentia que podia parlar obertament amb la Lola. La seva relació era més semblant a la de dues amigues que no a la de subordinada i

superior. - Però segueixo sent la teva superior, i una escena com la d'abans no es pot tornar a repetir, m'has entès?

- Sí, i no tornarà a passar - Va dir seriosament - Així que has parlat amb ell! I com ha anat?

A l'Ottavia li feia gràcia la facilitat que tenia la Lola per treure ferro a les situacions. Feia un moment li estava clavant un esbronc i de cop es trobava parlant de la seva, inexistent, vida social. No era d'estranyar que sempre hi hagués pretendents rondant-la. Era molt atractiva, jove, alegre i despreocupada. Tot el que ella no era. L'Ottavia la va tallar:

- Val més que ens dediquem a la feina Lola. El cas que tenim entre mans no m'agrada gens, i com abans el resolguem millor. Has descobert alguna cosa? - va preguntar mentre remenava el cafè.

- De moment el que sabem és poc. Encara no han aparegut les restes que falten del cadàver ni l'arma amb què el van matar. El que sí sabem és que l'escena del crim no era l'església. Hi havia massa poca sang on van trobar el cos.

- Entesos. El primer que hem de fer es enviar a la científica a l'església. La patrulla que va contestar a l'avís van tancar-la i ningú més hi ha entrat. Sort que l'oficial tenia dos dits de front.

Hauríem de buscar empremtes o algun indici de com van entrar a l'església. El següent que hauríem de fer és interrogar als veïns. Aquest barri és massa animat com perquè ningú veies res...

De cop i volta alguna cosa va fer girar la Lola.

- Què fills de puta! - Va cridar aixecant-se - Són els que m'han robat la placa!

Els dos nois, quan van veure que la Lola s'apropava amb cara de pocs amics, es temien el pitjor. I així va ser. Va anar cap al noi més baixet, el va agafar per la jaqueta i el va llençar contra una taula que hi havia al costat. L'Ottavia, veient l'espectacle es va aixecar per a anar a ajudar-la. L'altre noi, el més atlètic, va voler enviar-li un cop de puny a la Lola, però ella tenia uns reflexes molt bons. El va esquivar i li va fotre un cop de puny a la boca de l'estómac. Per molt atlètic que fos, aquell cop de puny no el suportava ningú. Va caure al terra i va insultar a la Lola. Fora de sí, la Lola va recordar que hi havia un altre noi darrere seu. Es va girar, i va veure que venia amb totes les seves forces amb una cadira alçada. De cop i volta, un tret. L'Ottavia havia disparat a un dels genolls del noi, evitant així l'agressió contra la Lola. Durant tot l'altercat, que havia durat no més d'un minut, tots els agents del bar havien tret les seves armes i ara apuntaven als dos nois. Les dues agents es van mirar i amb una cara mig irònica van dir a la vegada - Quin dia avui no? - L'Ottavia va anar a esposar al noi al qual havia disparat i la Lola es va centrar en l'altre. Quina llàstima que sigui un delinqüent, la veritat es que es força guapo...i quins braços! Pensava la Lola mentre li posava les esposes.

- T'has passat! Quin mal! aaaaahhh!

- Va! No siguis exagerat. Ho veus? Només t'ha rascat el genoll, no tens cap bala dins! - Va dir rient.

- Doncs fa molt de mal! Si us plau, aviseu una ambulància! - En un moment de lucidesa, es va quedar mirant a la noia. Fins ara no hi havia caigut de qui collons eren aquelles dues noies - Per cert! Qui collons sou? La policia, aviseu a la policia!! - Va començar a cridar com un nen petit.

- Nosaltres som la policia - Va dir la Lola - I vull que em torneu ara mateix la meva cartera o us juro que passareu uns quants dies a la presó.

Els dos nois es van quedar mirant amb una cara de “Merda, la pistola”, i un d’ells va dir:

- La tinc jo, aquí, a la butxaca esquerra de la jaqueta.

La Lola es va dirigir al noi i li va posar la mà a la butxaca. No hi tenia res.

- Segur que la tens tu? no et deus haver equivocat i la tindrà el teu company? - Li va dir mentre el mirava amb cara de desconfiança.

- Mmmmm...ah! Perdoni senyora agent, la tinc a la butxaca del darrere dels pantalons - Intentava guanyar temps per veure si se li acudia alguna cosa, però amb el nervis que tenia, no li passava res pel cap.

- A veure, m’estic cansant ja de tanta tonteria – la Lola començava a perdre la paciència - On és?

L’Ottavia, que també estava impacient i no volia perdre més temps, es va dirigir a l’altre noi, que encara estava queixant-se del cop de puny de la Lola.

- La tens tu? - Li va dir, amenaçadora.

- Ehh....jo, no... - Estava massa nerviós per articular una sola paraula.

- Va, aixeca’t. Ara!

En Noah es va aixecar amb dificultats. L’Ottavia el va començar a escorcollar i a la butxaca dreta dels seus pantalons va notar la figura d’una cartera. La va treure i la va obrir. Hi havia la placa de la Lola i tota la seva documentació. Però no es va quedar contenta i va continuar amb l’escorcoll. Quan va arribar a l’americana, va posar les mans a dins i va notar un paquet. El va treure i per la forma que tenia, l’Ottavia va saber de seguida què era. Estava embolicat amb plàstic i hi havien petites taques de sang. El va desenrotllar i va treure una pistola.

La Lola i l’Ottavia van quedar mirant-se. La Lola va cridar a una patrulla a través de la ràdio perquè vinguessin a endur-se aquells dos bocamolls. Amb un somriure a la cara, va mirar als dos nois. Per fi una mica d’acció. Qui sap, potser avui resoldrem el cas de l’assassinat. Però aquests dos no tenen pinta de ser assassins. A veure quina excusa ens posen. La patrulla va arribar en un moment i els van posar al darrere del cotxe.

La Lola i l’Ottavia van anar cap a la comissaria, que només era a cinc minuts caminant.

- Avui jugarem al policia bo i al policia dolent? - Va dir la Lola a l’Ottavia.

- D’acord, però deixa’m començar a mi que els teus mètodes són un pèl violents.

- Molt bé! Però recorda: si no els hi treus informació, em toca a mi, eh? - Va dir la Lola, rient. - Sí Lola, com sempre hem fet. Només et demano...

- Seriositat - Va dir tallant-la.

Van arribar a l’edifici i van anar directament cap a la sala d’interrogatoris. Feia cinc minuts que en Nathaniel i en Noah estaven esperant, estaven molt espantats, ja que des d’aquella festa que havien planejat fins ara, les coses havien canviat mot. Es trobaven dins d’una sala d’uns deu metres quadrats,

poc acollidora i completament buida si no fos per la taula i un parell de cadires. La sensació de fredor els arribava fins als ossos tot i que feia bastant calor (no devia funcionar l'aire condicionat, o potser era una tècnica per millorar l'efectivitat de d'interrogatori...). En Noah estava intrigat. Tot el que estava passant era molt estrany. Els anaven a interrogar a tots dos junts en comptes de per separat (això semblava) i per no mencionar la facilitat amb la que aquella agent havia disparat al Nathaniel.

A ell encara li feia mal la boca de l'estómac i de tant en tant li venien ganes de vomitar. Estava cansat - més mentalment que físicament- i no entenia com podia trobar-se en aquella situació.

- No ha estat una bona idea intentar agredir a la noia - va dir en Nathaniel.

- Menys bona idea ha estat robar-li la cartera! – En Noah començava a estar irritat pel comportament del seu company.

- Perdoni vostè! Si sabies que era agent m'ho podies haver dit!

- Jo què sé si és agent, una meuca o una filla de puta! L'únic que sé és que jo no hagués robat la cartera a ningú!

- Mira qui parla! Qui té diners per donar i per vendre!

- Doncs busca una feina! Just en aquell moment es va obrir la porta de la sala i va entrar l'agent de més edat amb tres cafès. En va donar un a Nathaniel i a en Noah i l'altre se'l va veure d'un sol glop.

- Molt bé nois, que hem podeu explicar sobre això? – va dir llençant el paquet sobre la taula.

- És una història una mica llarga - Van dir els dos a la vegada.

- Tranquils, tinc tot el dia. - Doncs bé - Va dir Nathaniel - tot va començar quan... Va començar per on havien trobat la pistola i la resta de la història va sorgir sola. En Nathaniel no parava de tremolar i cada cop que parlava era un suplici escoltar-lo. En Noah, en canvi, cada segon que passava es tranquil·litzava més i començava a dominar la situació en comptes de deixar-se dominar per ella. L'agent de policia també va notar que si volia anar directe al gra el més fàcil era dirigir-se a ell.

- L'únic que li podem dir és el bar on hem trobat l'arma, el lloc on suposadament es troben les restes d'un cos del qual desconeixem totalment la seva identitat i ajudar-la a reconèixer als dos individus del bar si els veiem. Aconseguirà més informació si va al bar i interroga a en Trupo. En Noah estava cansat després de dues hores d'interrogatori. Al llarg d'aquelles dues hores els havien separat de sala (suposava que per comprovar la fidelitat de la versió d'un amb la de l'altre) i després havien tornat a seguir l'interrogatori tots junts. L'agent més jove havia entrat un parell de vegades i va ser quan la tensió de l'interrogatori va augmentar considerablement. Estava cansat de repetir mil cops el mateix i el que volia era que la situació avancés cap endavant.

- Així de fàcil? - va dir l'agent.

- Així de fàcil o així de difícil. Dependrà de la seva aptitud com agent - a en Noah començava a sortir-li la seva vena vacil·lona.

- Crec que el meu amic te raó - va començar a dir tímidament en Nathaniel - aquí ja no pintem res nosaltres.

- Aquí sóc jo qui diu qui pinta i qui no pinta! - L'Ottavia va fer notar la seva autoritat. Es va aixecar i va sortir per la porta. A l'altre cantó l'esperava la Lola, que havia seguit tot l'interrogatori.

- Aquests nois es mereixen un altre cop de puny i un altre tret! - va dir enèrgicament la Lola només veure a la seva superior.

- Au calla i deixa estar aquesta actitud. No saps els problemes que m'ha portat justificar el tret al bar. Crec que hauríem de fer una visita al tal Trupo i ràpidament.

- Molt bé. Què fem amb ells?

- Aquests dos avui faran nit a comissaria i demà ja pensarem que fem. Tot depèn del que traguem de la nostra visita al bar.

- I les restes del cos? No anirem a buscar-les on diuen que són? - va preguntar la Lola.

- Saps perfectament que no podem anar enlloc sense tenir proves concloents. Tot això pot ser una jugada per part d'ells per fer-nos perdre temps. Hem d'assegurar el terreny. Imagina't que ens presentem allà, això si aconseguim els permisos pertinents, i no trobem res. Quedaríem com unes idiotes.

Van deixar en Noah i en Nathaniel en diferents cel·les. En Nathaniel es va posar ràpidament a dormir. Encara que tot just començava la tarda estava molt cansat i no havia menjat res des que estava a la comissaria. En Noah es trobava assegut al terra de la cel·la, repenjat a la paret. No podia parar de pensar en el cas. Estava totalment concentrat i igual d'impacient o més que les pròpies agents per trobar les respostes a tot al que estava passant. Es podia imaginar on estaven les agents. Dirigint-se al bar d'en Trupo. Però també sabia que no trobarien res. En Trupo era un home massa espavilat com per quedar-se tan tranquil al bar després de tot el que havia passat.

Degut a la gran quantitat de papers que van haver d'omplir després de la detenció dels dos nois del bar no va ser fins ben passada l'hora de dinar que van aconseguir sortir de la zona de detencions.

L'Ottavia va decidir que no calia córrer, estava clar que el tal Trupo ja hauria marxat del bar. Això no la preocupava però, havia fet posar controls a totes les carreteres, estacions de tren i a l'aeroport. Si el molt covard intentava sortir de la ciutat el caçarien com a la rata que era. Va enviar a un parell d'agents d'incògnit a l'Escorxador, només per assegurar-se que realment en Trupo no era allà, no creia que fos tant estúpid però no se sabia mai, i es va dirigir cap al seu despatx.

Només entrar-hi va veure un gran paquet al centre de la taula. Allò era estrany, normalment els paquets grans s'havien d'anar a recepció per motius de seguretat. El seu instint de policia la va fer estar alerta. Alguna cosa no anava bé. Va examinar el seu despatx. A sobre la taula estava tot tal com ho havia deixat. L'informe del cas era a l'esquerra, sobre altres carpetes de casos pendents. Les seves ulleres a la dreta, al costat de la ploma del seu pare i d'una tassa amb cafè fred de la nit anterior. La seva vista es va desplaçar cap a la finestra. Hi havia alguna cosa al costat de l'ampit. Es va apropar per examinar-la i va veure que era algun tipus de terra. Al ajupir-se per agafar-ne una mostra va veure que a sota la taula hi havia un trosset de vidre. Va mirar al seu voltant però no va saber veure d'on havia sortit. Va agafar un parell de bossetes de proves i un guant de làtex i les va guardar. El que estava clar és que algú havia entrat al seu despatx. Es va posar dreta d'un bot i va agafar el telèfon.

- Lola? Vine ara mateix al meu despatx, i porta a algú de la científica. Tenim un problema.

- De seguida. Què passa? - Va preguntar la Lola preocupada.

- Quan siguis aquí t'ho explico. Vine. - Va penjar l'auricular i es va apartar de la taula.

Mentre s'esperava va examinar el paquet. Era un paquet normal i corrent d'uns 50 cm d'ample per 25 d'alt. Estava precintat amb cinta aïllant i no portava remitent. El cartró tenia una taca fosca a la part inferior, com si hagués estat en contacte amb alguna mena de líquid, i desprenia una olor estranya que no va saber situar. Va tornar a agafar el telèfon i va marcar l'extensió número 1.

- Despatx del comissari Niemans. Digui? - Era la Sara, la secretària del comissari.

- Aquí l'inspectora Fuschino, que hi és el comissari? - Va preguntar nerviosa.

- Ho sento inspectora però acaba de sortir. Vol deixar-li algun missatge?

- No cal gràcies. - Va penjar just quan entrava la Lola.

- Ja som aquí. Què passa Ottavia? - va preguntar una mica neguitosa.

Anava acompanyada d'un agent de la científica d'uns 50 anys. L'Ottavia feia temps que el coneixia i sabia que faria bé la seva feina.

- Han entrat al meu despatx i hi han deixat un paquet - va dir senyalant cap a la taula - Petersen? M'agradaria que examinés aquesta capsa de seguida si us plau, i el seu voltant també. Vull saber si hi ha alguna empremta.- Va agafar les bossetes on havia guardat la terra i el tros de vidre i els hi va donar. - Això també si us plau. De seguida que en tingui els resultats faci-m'ho saber.

Van sortir del despatx per deixar treballar a l'agent Petersen i es van asseure a una de les sales de reunions.

- Com poden haver entrat al teu despatx? Has tancat amb clau oi? - Va preguntar la Lola.

- Sí, sempre ho faig. Deu haver estat mentre érem a la sala d'interrogatoris. Pel que he vist la porta no ha estat forçada o sigui que en tenien la clau. I està clar que per la finestra no ha estat, som a un cinquè pis! - Va dir l'Ottavia.

En Petersen les va interrompre.

- Inspectora? Més val que entri i vegi això.

Les dues agents el van seguir. La Lola es va quedar a la porta mentre l'Ottavia donava la volta a la taula i mirava dins el paquet, que ara era obert. En un primer moment no en va reconèixer el seu contingut. Però a mida que s'ho mirava va anar reconeixent una mà. Una mà humana tallada pel canell i plena de sang seca que havia fet un toll al fons del paquet. D'aquí l'olor estranya va pensar l'Ottavia, i la taca de la capsa.

- Aquest cas és més personal del que ens pensàvem Lola. - Va dir mentre examinava la mà. - Això és un missatge directe.

- El que no entenc és perquè se'ls van emportar si pretenien que els tinguéssim igualment! - va dir la Lola.

El cervell de l'Ottavia anava a cent per hora. La Lola tenia raó, perquè entraven al seu despatx per deixar part d'un cadàver que la policia ja tenia? Entraven al seu despatx!

- Crec que ja ho tinc - Va murmurar - La mà només ha estat la manera de fer-me saber que poden fer el que vulguin. Poden entrar i sortir del meu despatx sense que ningú els vegi i segurament es mouen lliurement per tota la comissaria. Un paquet com aquest no passaria el control de la planta baixa. I si els hi és igual desprendre's de la mà deu voler dir que ja saben que nosaltres sabíem on eren les restes! - Va cridar mentre mirava la Lola.

- Però això no pot ser! No fa ni dues hores que hem parlat amb aquell parell d'imbècils! Què vols dir que hi ha un talp a comissaria? - Va preguntar la Lola tota esverada.

- No ho sé però ho hem d'investigar. De moment he de contactar amb el comissari i explicar-li tot això. Tu vés a baix i no perdis de vista a aquells dos. Vés amb compte i no parlis amb ningú de tot això. De moment no podem refiar-nos de ningú.

- I ell? - va dir assenyalant en Petersen.

- Fa més de deu anys que el conec, és de confiança. Au ves! - Va dir mentre sortia del despatx.

Va recórrer tot el passadís en un sospir. Necessitava urgentment parlar amb el comissari, tant per explicar-li la situació com per sentir-se més tranquil·la. Amb els anys s'havia adonat que necessitava parlar amb ell quan alguna cosa la preocupava. Es va aturar davant la porta, va trucar i es va esperar uns segons abans d'obrir.

- Sara, ja ha tornat el comissari? És molt urgent que el vegi.

- Sí, ara mateix acaba d'arribar d'una reunió - va respondre mentre la invitava a entrar al despatx.

Per segona vegada aquell dia l'Ottavia va entrar al despatx del comissari Niemans. Ara però no sentia els nervis de sempre. Tenien un problema greu entre mans.

- Comissari tenim un problema.

- Què passa? - va dir sense aixecar la vista del centenar de papers que tenia damunt la taula.

- Algú ha entrat a comissaria i ha aconseguit pujar fins a les oficines. - va esperar alguna reacció i al veure que no deia res va continuar - I no només això, també han entrat al meu despatx i hi han deixat part d'un cadàver.

En Niemans va aixecar el cap de cop i va mirar a l'Ottavia. Si no l'hagués conegut l'Ottavia hauria dit que als seus ulls hi havia una espurna de por.

- Han entrat al seu despatx? Com pot ser? Les mesures de seguretat en aquest edifici són de les millors del país.

- Per això creiem que ha estat una feina feta des de dins. - Va murmurar aguantant-li la mirada. Li costava mirar directament al comissari. Tenia por que pogués llegir el que pensava, tots els seus secrets i sentiments reprimits cap a ell. Va apartar la mirada.

- Aquesta és una acusació molt greu Fuschino. - Una ombra de preocupació va passar pel rostre del comissari - De moment el que farem és reforçar els controls a l'entrada i canviar el seu pany. Ens hem d'assegurar que no torni a passar. Ja han examinat el seu despatx els de la científica?

- Ara mateix ho estan fent senyor.

- Entesos. Vull estar informat de tot, m'entén?

- Sí senyor, no es preocupi.

- D'acord. Hi ha una altra cosa. Vull que a partir d'ara porti un escolta.

L'Ottavia es va sorprendre.

- Un escolta? Ni parlar-ne! No penso anar tot el dia amb una mainadera! No necessito que ningú em vigili! - Va adonar-se que estava cridant i va intentar calmar-se. – Si us plau comissari, no em faci això. Sóc perfectament capaç de cuidar de mi mateixa. A més, hi ha la Lola.

- Sé que és perfectament capaç de cuidar-se Ottavia, però no em perdonaria mai si li passés alguna cosa, i molt menys dins la meua comissaria. M'ha entès? - La seva veu va sonar menys dura de l'habitual, però de seguida va tornar a endurir-se. - Pot retirar-se.

- Si senyor. Gràcies.

La Lola estava a l'habitació del costat on s'estava interrogant a en Nathaniel i en Noah. Estava acompanyada pel tècnic de so per si havia algun problema i per un agent per si els dos nois provocaven problemes. Es va adonar que l'agent no parava de mirar el mòbil, suava molt i estava molt nerviós. Què estrany, si aquí no fa calor. I per què estarà tant inquiet? Potser és la seva primera vegada, però no ho crec, té pinta de tenir experiència. No li va donar més importància i es va centrar en l'interrogatori.

De cop i volta, va sonar el mòbil de l'agent que, amb presses, el va agafar i va sortir de l'habitació. No va tornar a aparèixer. Al cap d'una mitja hora, l'interrogatori va acabar i van decidir d'anar més tard al bar d'en Trupo. Aquella nit, en Nathaniel i en Noah la passarien a la presó.

Mentre l'Ottavia es dirigia al seu despatx per anar a buscar uns documents que necessitava per a la investigació del cas, la Lola va anar al bany. Quan hi va entrar, es va treure l'abric de pell que portava. Se'l va quedar mirant. Hem passat molts anys tu i jo, moltes nits...potser masses. Quan el va desar al penja-robes, li va caure un paquet petit. Què és això? Va pensar. Quan s'hi va fixar, se li van il·luminar els ulls, una esgarripança li va recórrer l'esquena i un somriure se li va dibuixar a la cara. Necessitava una dosis. Va entrar al primer bany que hi havia i quan es disposava a preparar-ho tot algú va entrar, fent molt soroll. De l'espant, se li va caure tot dins la tassa.

- Merda! - Va dir, xiuxiuejant, perquè no la sentissin.

Va obrir una mica la porta per a veure si podia identificar algú. Era un home, pantalons negres, sabates marró fosc i camisa blanca que portava arremangada, xopa de suor. Al braç esquerre hi portava un tatuatge una mica estrany, com si fos una insígnia o una cosa semblant. Què hi fa aquest aquí? Va deixar alguna cosa sobre el marbre, al costat de les piques, però no va poder identificar què era. Al cap de pocs minuts, va marxar ràpidament. Al moment, l'Ottavia la va trucar, un pèl nerviosa, dient-li que anés cap al seu despatx ràpidament i li portés algú de la científica.

- Subplanta 2. Si us plau, vigili amb les portes. - La veu de l'ascensor la va fer despertar dels seus pensaments eterns sobre la seva vida passada. Fins i tot mentre dormia tenia somnis d'aquella vida fosca. Tot el que havia passat des que havien detingut als dos nois li estava despertant records. I només faltava un talp a comissaria deixant regalets als despatxos...Va agafar el primer passadís a l'esquerra i va seguir durant uns 100 metres. Va girar a la dreta i va veure que la porta de seguretat estava oberta. Què està passant avui amb les portes? No entenc res! - va pensar amb un to irònic. Quan va travessar

la porta, va relliscar, caient de cul. Menys mal que en aquell moment ningú l'havia vist i que no hi havia presos en aquella àrea. Només en Nathaniel i en Noah.

- Cony de personal de manteniment! Hauré d'avisar a l'encarregat perquè vingui a recollir...

Quan es va girar, va veure el cadàver del guàrdia de seguretat i un toll de sang immens. Es va mirar i va veure que estava tacada de sang per tot arreu. De sobte, uns crits al fons del passadís. Es va dirigir ràpidament cap a l'últim passadís i es va aturar sense fer cap mena de soroll. Sentia persones que parlaven. Va treure el cap sense que ningú la veiés i va identificar a un home que tenia una pistola a la mà però sense apuntar a ningú. Estava donant voltes sobre si mateix, com si intentés arribar a la decisió correcta.

- Si us plau, no ens facis res, no hem fet res dolent! A més, no ens coneixem! - Deien en Nathaniel i en Noah, morts de por.

- Voleu fer el favor de callar! - Va cridar, amb un to amenaçador l'home de la pistola.

La Lola intentava prendre una decisió correcta. No sabia si actuar pel seu compte o si per contra, trucar a l'Ottavia i esperar que arribés ella. De cop i volta, aquell home li va sonar d'alguna cosa. Pantalons negres, sabates marrons fosques, camisa blanca i aquell tatuatge tant estrany....És clar! Era l'home que havia vist al bany. Segur que era el mateix que havia deixat el paquet al despatx de l'Ottavia.

- Us mataré! A tots dos! - Cridava, molt nerviós - Perquè hàvieu d'estar al lloc equivocacat en el moment equivocacat? Ara hauré de fer una cosa que no m'agrada gens. A sobre, em jugo la meua carrera com a policia per culpa vostra!

- Si no em fet res! - En Nathaniel i en Noah no es creien el que estaven vivint en les últimes hores, era massa per a ells.

La Lola ja no aguantava més. Havia de fer alguna cosa per salvar a aquells dos, cada cop més convençuda pel que havia sentit que eren innocents. Va agafar el mòbil de la butxaca esquerra del seu estimat abric de pell i va marcar el número de l'Ottavia. Quan va donar senyal, va activar l'opció de mans lliures i el va deixar al terra. Tot seguit, i agafant aire, es va disposar a actuar.

En Noah i en Nathaniel no paraven de creuar-se les mirades. La mirada d'en Nathaniel transmetia por, molta por a morir. La d'en Noah transmetia indecisió, no sabia què fer. Un home els havia tret de les seves respectives cel·les i ara els amenaçava amb una pistola a la mà. En Noah anava escorcollant amb la mirada tot el que tenia al voltant mentre l'home no parava de maleir al destí i a ells dos. No trobava res que els pogués ajudar a sortir d'aquella situació amb vida. Després d'uns segons infernals que van semblar hores, en Noah es va decidir. Si volia sortir viu d'allà hauria d'espavilar-se ell solet.

En Nathaniel era un zero a l'esquerra en moments crítics com aquell i no en podia treure res de positiu. Es va mirar els punys. Li tremolaven de por... de tensió... Sabia que era l'única opció. Va mirar la pistola. En aquell moment no apuntava enlloc i l'home no la tenia ben agafada. Va pensar ràpidament. Aquell era el moment de tirar-se cap al cabró que els tenia a la vora de la mort. Però just quan feia la primera passa cap endavant va passar una cosa totalment inesperada. Va començar a sonar la Simfonia nº5 de Beethoven per tota la sala. En Noah es va quedar quiet. Aquell so l'havia desconcertat. No aconseguia saber d'on provenia fins que l'home va agafar el telèfon i va contestar. La

música es va aturar en sec per donar pas a un silenci només trencat per la respiració profunda del captor.

L'home els vigilava més ferotgement ara que parlava per telèfon i tenia molt ben empunyada la pistola. En Noah podia veure com les gotes de suor li queien del front fins la barbata.

- Entesos, com vostè digui - va penjar el telèfon.

El captor es va dirigir ara cap a ells:

- No fem això més complicat del que és eh? - va dir mentre aixecava la pistola i apuntava cap en Nathaniel.

Llavors, just en aquell moment se sentiren un seguit de trets. Un, dos, tres... en Noah va sentir a en Nathaniel cridar però els seus ulls miraven cap a la noia que acabava de volar-li el cap a l'home. El terra estava ple de sang i d'esquitxos. En Noah va començar a veure-hi borrós, va estar a punt de perdre l'equilibri però va aconseguir estirar-se al terra abans de caure desmaiàt.

Al obrir els ulls l'únic que va veure en Noah va ser el sostre. Seguia a la mateixa estança. Va aconseguir posar-se ajagut i mirar al seu voltant. Hi havia moltes persones. Algú va cobrir un cos amb un llençol.

- Descansa, has tingut una baixada de tensió - li parlava una dona amb bata blanca i guants.

- Entesos...

Es va tornar a estirar i mirant al sostre va escoltar la conversa que tenia la noia de la bata blanca amb una de les inspectores.

- L'altre cadàver, on és? - preguntava l'inspectora.

- És a dalt. S'ha mort mentre el portàvem cap a l'ambulància. Ha estat una llàstima.

L'altre cadàver? El cor d'en Noah es va posar a mil pulsacions en un moment. Va intentar incorporar-se però el cap li va donar mil voltes. Després d'uns instants de mareig va poder concentrar la vista on havia vist en Nathaniel per últim cop. Ara només havia una gran taca de sang.

En Noah es va quedar quiet. Podia començar a cridar i preguntar amb vehemència on era el seu amic... el seu millor amic o simplement acceptar la realitat. Va optar per callar, es va estirar de costat a terra i va començar a plorar. Recordava l'últim cop que havien parlat. Havien discutit a l'interrogatori i no s'havien tornat a dirigir la paraula.

L'Ottavia va sortir del despatx del comissari amb intenció d'anar directament cap al bar. No solia beure, però la decisió del comissari l'havia fet enfadar molt i necessitava una copa. No sabia què li havia fet més ràbia. Les ordres d'en Niemans o la seva indiferència. Per un moment li havia semblat veure una ombra de preocupació en els seus ulls, però la manera com l'havia acomiadat del despatx no deixava lloc a dubtes. El comissari només s'interessava per la seva reputació. Com ell mateix havia dit, no es perdonaria que passés alguna cosa dins la seva comissaria.

Va avançar pel passadís fins a l'ascensor i va pitjar el botó. De cop va sentir el telèfon. Era el número de la Lola. Va contestar però no va obtenir resposta. L'única cosa que sentia era la veu d'un

home, sonava llunyana. De cop va sentir tres cops seguits. Cops? o trets? Va girar en rodó i va baixar corrents per les escales d'emergència. Els trets venien d'algun lloc dels pisos inferiors. Va decidir anar cap a la sala de detencions. La Lola havia anat a vigilar als detinguts, i estava clar que alguna cosa havia passat. A mida que baixava s'anava trobant amb més i més gent. Secretàries, agents d'uniforme o paisà...

- Algú sap què ha passat? va cridar mentre corria.

- Algú ha disparat a la sala de detencions!

L'Ottavia va accelerar el pas i en un moment es va plantar a la porta de les cel·les. La Lola s'estava dreta, amb la pistola a la mà. El telèfon era obert als seus peus amb el seu nom a la pantalla fent pampallugues. Apuntava al cos que hi havia estès a terra a davant seu, un home jove amb pantalons negres i sabates marrons. La camisa era xopa de sang que li manava del cap. Els dos detinguts també estaven estirats. Un d'ells s'havia desmaiat però semblava il·lès, l'altre però tenia un tret a la cama. Es regirava de dolor i no parava de cridar. Hi havia un tercer cos estirat al terra. Un agent d'uniforme jeia de costat amb un tret a l'estómac. Estava mig conscient però molt pàl·lid. L'Ottavia va caminar cap a la Lola i li va agafar l'arma de les mans. Va recollir el telèfon i el va penjar.

- Lola, estàs bé? Es pot saber què collons ha passat?

- Ha esta tot molt ràpid. Quan he baixat m'he trobat amb la porta oberta i llavors he relliscat i hi havia sang i l'havia matat i...

- Esta bé, està bé. Tranquil·litza't i explica-ho a poc a poc. Vine anem a fora.- Van sortir plegades de l'habitació i van seure a una cel·la buida.

- A veure - va dir l'Ottavia - has baixat aquí, t'has trobat la porta oberta i llavors què?

- He relliscat. El terra era ple de sang. El molt cabró ha matat al de seguretat. - va relatar ja més tranquil·la. - Llavors he sentit veus i he anat cap al fons del passadís. Quan he arribat he vist que hi havia un home armat apuntant als sospitosos que jeien al terra. Li ha sonat el mòbil i ha parlat amb algú.

- Has sentit algun nom o alguna cosa que ens ajudi a identificar-lo?

- No, res de res. Quan ha penjat se'l veia més tranquil, però ha apuntat al noi més gras. Llavors ha estat quan t'he trucat i he deixat el telèfon al terra. Volia intentar parlar amb ell i persuadir-lo perquè no fes res.

- Ben fet. Sempre s'ha d'intentar una solució no violenta.

- Sí, però no he pogut ni obrir la boca. No sé d'on ha sortit, però l'agent ferit ha disparat cap al de la pistola. Ha estat tant ràpid... ha disparat, però ha fallat i ha anat a tocar la cama del pobre noi que estava al terra. Llavors ell ha disparat contra l'agent i abans que em disparés a mi li he fotut un tret al cap.

- Esta bé. De moment queda't aquí, després ja farem l'informe. Vaig a veure com estan a dins.

Va sortir de la cel·la i es va creuar amb dues camilles que anaven cap a unes ambulàncies que se sentien a fora. A la primera hi havia un dels detinguts que no parava de cridar, a la segona l'agent ferit. Mentre avançaven una infermera li practicava un massatge cardíac ajaguda sobre el seu cos. Va entrar

a la sala. Una metgessa s'ocupava del segon detingut, mentre el forense de guàrdia tapava el cadàver del desconegut amb un llençol. Es va apropar a la metgessa.

- Es troba bé?

- Sí inspectora, només s'ha desmaiàt.

- I l'altre noi?

- Se l'han emportat a l'hospital, però a no ser que hi hagi complicacions estarà bé.

Algú va cridar la metgessa a part i li va dir alguna cosa a cau d'orella. Va girar-se cap a l'Ottavia.

- Tenim un segon cadàver inspectora.

L'Ottavia va mirar al seu voltant. Només hi veia el cos tapat pel llençol.

- L'altre cadàver on és?- estava confosa.

- És a dalt. S'ha mort mentre el portàvem cap a l'ambulància. Ha estat una llàstima.

Els ulls de Lola no paraven de mirar al seu voltant. Hi havia gent per tot arreu, metges, agents, gent de la científica agafant proves... i el cadàver, aquell home amb la camisa blanca i el tatuatge al braç esquerra que havia matat d'un tret al cap. No es podia treure del cap aquella imatge, ell estès al terra amb un forat al cap, els ulls en blanc i sang per a tot arreu. La Lola es pensava que estava a punt de desmaiar-se, però de sobte va aparèixer l'Ottavia.

- Lola, me'n vaig cap a dalt a veure els cadàvers i per veure si han trobat alguna pista que ens pugui servir per resoldre aquest merder. Després aniré a parlar amb l'inspector.

- D'acord, ves, ves. Jo ara sortiré al carrer a que em toqui una mica l'aire, estic una mica marejada.

- Molt bé, tingues el mòbil a mà per si et truco, d'acord?

- Sí, ho faré.

- Apa, fins ara.

Es va quedar una estona asseguda en una de les cel·les, pensant en el que havia passat. Esperant que tothom marxés. Aquesta situació li recordava a una experiència ja viscuda feia anys, al seu antic barri, més o menys quan tenia uns 17 anys. Llavors, anava cap a casa de matinada, havia sortit de festa, per no perdre el costum, i anava una mica borratxa. De sobte va sentir uns trets a l'altre cantó del carrer. Quan es va girar, va veure un home estès al terra. S'hi va acostar per veure si encara estava viu, però va veure que tenia un tret al cap. Feia temps que hi havia assassinats al barri, no sabia perquè era, però n'havia vist un parell ja. De cop i volta, va sentir que venia la policia i va arrancar a córrer cap a casa seva.

Un soroll la va fer despertar dels seus pensaments i va somriure irònicament. Feia temps que no hi pensava amb aquells assassinats del seu antic barri. Es va aixecar lentament i va sortir de la cel·la, vigilant de no tornar a relliscar com la primera vegada. Es va dirigir a l'ascensor i va prémer el botó de la planta baixa, per anar al carrer a fer una cigarreta.

A fora, tot seguia igual. Uns quants cotxes aparcats, agents que es disposaven a fer la ronda habitual per la ciutat, uns quants que reien i fumaven el cigar abans d'entrar a treballar. El dia, però, no era gaire maco. Feia núvols i semblava que cauria un bon xàfec. No obstant, era en aquests dies més foscos quan era més feliç. Però avui no era el cas. Quan es va disposar a entrar de nou a la comissaria, va rebre una trucada. Era l'Ottavia. Segur que està preocupada. Quina dóna!

- Hola Ottavia, estava aquí fora prenent l'aire.

- Doncs ves acabant que tenim notícies.

- Ostres, que bé! On ets?

- A la tercera planta, amb el comissari i els de la científica. Crec que tindrem molta feina.

- Molt bé, doncs de seguida vinc. Per cert, què ha passat amb els dos nois que estaven a les cel·les?

- Doncs un està a l'hospital, però ja està bé. L'altre està a recuperant-se del xoc que ha patit.

- D'acord, d'acord, ara vinc.

Va agafar l'ascensor per dirigir-se a la tercera planta. Allà no hi havia gaires despatxos. Era una sala immensa plena d'ordinadors i mil històries que només els de la científica sabien com funcionaven.

- Lola! aquí! - Va cridar l'Ottavia.

- Què, com va l'investigació? - Va dir enèrgicament.

- Doncs, hem pogut saber el número de telèfon que ha trucat i qui és el propietari - Va dir el comissari.

- Sí, a més, hem identificat el cos. Era un agent que treballava amb nosaltres.

- Ostres! - Va dir sorpresa, la Lola - En fi. Quan ens posem en marxa?

- Espera Lola - Va dir en Niemanns, molt seriosament. - He estat parlant amb l'Ottavia i crec que tenim una idea molt bona que ens podria ajudar.

- De què es tracta? - va dir la Lola, amb cara de desconfiança.

- Agafa una cadira i escolta amb atenció. - Va dir l'Ottavia. - Es tracta dels dos nois.

Quan es va acabar la reunió l'Ottavia se sentia satisfeta. Feia dies que estaven estancats i per fi semblava que el cas avançava. Havien tornat al despatx del comissari i seien al voltant de la taula.

- Es veu que el malparit feia anys que estava infiltrat. Només es va fer policia per poder passar informació! - va cridar la Lola.

- El que no entenc és perquè s'ha destapat justament ara. Feia més de dos anys que estava en actiu. - va dir el comissari.

- Tot ha estat gràcies als dos nois que hem detingut. Suposo que els devien estar buscant des de fa hores; segons el que ens han explicat ningú els ha seguit, però eren clients habituals i estic segura que en Trupo els podia identificar fàcilment. El més probable és que l'home que tenien infiltrat els hagi reconegut a la sala d'interrogatoris. A partir d'aquí tots sabem el que ha passat.

- Han descobert alguna cosa del propietari del telèfon?

- Sí - va dir la Lola remenant els papers que tenia sobre la falda - pertany a un tal Silvio Tucci. Nascut aquí de pares sicilians. Treballa a un bar de mala mort de la zona dels molls i ha estat detingut un parell de vegades per possessió. Res important.

- Entesos. De moment vull instal·lar vigilància davant de casa seva i al bar on treballa. Vull dos agents seguint-lo nit i dia i informant de tots els seus moviments. - va dir el comissari.

- No crec que sigui cap peix gros. La màfia s'organitza piramidalment. Segurament el tal Tucci és només un esglaó més amunt que l'infiltrat. - va dir l'Ottavia.

- Encara no sabem si es tracta de la màfia Ottavia. - va dir la Lola.

- Tot apunta en aquesta direcció! El cos va ser trobat a la zona italiana de la ciutat, m'han deixat part del cadàver al meu despatx com a avís de no sé què, i un dels principals sospitosos dels fets d'avui, que no em negareu que tenen relació amb l'assassinat, és de Sicília!! - va cridar l'Ottavia.

- Ja n'hi ha prou Fuschino - va dir en Niemans amb un to ferm.

- Vol que detinguem en Tucci? - va preguntar la Lola per relaxar l'ambient.

- No, ens és més útil en llibertat. No sabem del cert si es tracta de la màfia siciliana o no, però el que sí és cert és que són un grup molt ben organitzat. Per infiltrar un agent dins la policia durant tants anys calen recursos. Encarregui's que l'operatiu comenci de seguida agent Gomes. Pot retirar-se.

- Sí comissari.

La Lola va sortir del despatx i els va deixar a soles. El comissari es va aixecar i va dirigir-se cap a la finestra. A fora el sol començava a amagar-se, allargant les ombres dels edificis i escampant un color rogenç sobre l'asfalt.

- Sé que aquest cas l'afecta més que els altres - va dir sense girar-se - però no pot permetre que les seves emocions la controlin, i encara menys davant d'un subordinat. Sempre he pensat que era una bona agent justament perquè deixa les emocions fora de la comissaria. Aquí ens basem en les proves i, de moment, les que tenim no ens asseguren que la màfia estigui al darrera de tot aquest merder - Encara mirava per la finestra, absort en el seu discurs. L'Ottavia se'l mirava sense escoltar-lo massa. Ja havia sentit aquell discurs moltes vegades, fins i tot de la seva pròpia boca.

- El que sí és cert és que vostè té alguna relació amb els fets. - va continuar el comissari - i hem de descobrir quina és.

- Hi ha una cosa que no sap comissari - va dir l'Ottavia - el meu pare era inspector de policia a Sicília, i quan jo era molt petita el van assassinar de la mateixa manera que al cos que hem trobat aquest matí.

El comissari es va girar de cop.

- Perquè no en sabia res? Merda Ottavia, això ho canvia tot! - va cridar en Niemans. Era la primera vegada que l'Ottavia el sentia parlar d'aquella manera. - I té alguna idea de perquè la màfia l'està amenaçant?

- No senyor. El meu pare va morir fa més de 30 anys en un altre país. No sé perquè justament ara...

- L'Ottavia es va desfer. No podia seguir parlant. Mai havia parlat amb ningú sobre la mort del seu pare i la fugida de Itàlia, i tots els records li van venir de cop per segona vegada aquell dia. Es va girar perquè en Niemans no la veies plorar i es va tapar la cara amb les mans. Plorava pel record del seu pare, per la seva mare que va morir lluny del seu país i de la seva família. Plorava per l'estrès d'aquell dia de merda i sobretot plorava per ell. Perquè se l'estimava i no podia dir-li i perquè s'estava allà dret sense dir res, com sempre.

En Niemans es va apropar a la cadira. Es va treure un mocador de la butxaca de la camisa i li va oferir a l'Ottavia.

- Gràcies - va dir l'Ottavia agafant-lo. Duia les seves inicials gravades i feia olor a *aftershave*. - Ho sento. No sé que m'ha passat. Serà millor que marxi. Tenim molta feina a fer.

Va aixecar-se i va obrir la porta sense mirar enrere. Notava els ulls del comissari clavats a l'esquena i sabia que si el mirava tornaria a plorar. Va sortir del despatx i va tancar la porta.

La Lola va sortir del despatx i es va dirigir cap a l'ascensor. Estava molt cansada, havia estat un dia molt estressant i havien passat moltes coses, masses, i tenia el cap que li estava a punt d'explotar. Un cop dins l'ascensor, es va trobar amb un antic company de l'escola on es va formar per ser agent de policia. Van creuar una mirada de complicitat ja que havien passat un parell d'anys junts, però la relació s'havia refredat molt i no hi havia la confiança de sempre.

Un cop a la planta baixa, es va dirigir cap al taulell de la porta d'entrada, i va deixar l'identificador que la permetia estar dins d'aquell edifici i va sortir al carrer. S'estava fent de nit, però encara brillaven els últims raigs de Sol. *Feia temps que no veia una posta de Sol tant maca com la d'avui*, va pensar. Va anar caminant pel passeig que recorria el riu, pensant com podria abordar el cas que tenien entre mans. No obstant hi havia alguna cosa que la preocupava. *Era un avís de la màfia a l'Ottavia perquè no intervingués en el cas? Si sabien que la Ottavia era la filla de l'inspector assassinat feia 30 anys, hi havia la possibilitat que el mateix pare de l'Ottavia fos un infiltrat a la policia? Si era un infiltrat, perquè el van matar?* Massa incògnites hi havia per resoldre, massa maldecaps. Aquests temes els havia de parlar amb la mateixa Ottavia, no fos cas que ella amagués alguna cosa que pogués ajudar en el cas.

Sense adonar-se'n, va arribar a casa seva. Era un piset modest, amb vistes cap al riu. Aquella nit no tenia gana. Va encendre l'equip de música i va posar la seva música preferida, la banda sonora de El Piano. Es va servir una copa de vi negre, va encendre una cigarreta i va seure al sofà. Estava tant relaxada que poc després es va quedar adormida. Demà serà un altre dia.

CAPÍTOL 2

2 MESOS DESPRÉS.

- Segur que hem de fer això, Jack?

- Mira, Adam, si no ho fem podem tenir veritables problemes i no ho volem això oi?

- És cert, no perdem més temps.

La música del bar se sentia des de fora el carrer. Era una festa privada ambientada en els anys 20, i tots els invitats anaven molt elegantment vestits. En Jack i l'Adam van entrar al bar i es van sorprendre de quant gran era i del ben ambientat que estava. Només entrar es veia una escala força ampla de marbre amb les baranes de fusta. Al fons hi havia una orquestra tocant un swing i la gent ja estava força animada, ballant al centre de la pista. Hi havia cambrers servint còctels i oferint cigarrets als invitats. Era una gran festa, però no podien estar-s'hi molta estona, havien d'anar per feina. Buscaven una noia, i l'havien de matar. De sobte, la van veure baixar per les escales. Rossa platí, ulls grans blaus i penetrants, i unes corbes que farien tornar boig a qualsevol home. Anava amb un vestit negre llarg fins a sota el genoll amb una obertura que gairebé li arribava als malucs. Fumava una cigarreta amb un filtre allargat. En Jack i l'Adam no es creien que havien de matar a aquella preciositat de dona, però la feina era la feina, i no podien fer-hi res.

La festa transcorria amb total normalitat, però els dos companys s'estaven posant nerviosos i no trobaven la manera de poder matar a aquella noia. Ni tant sols havien pogut parlar amb ella. Era normal, estava envoltada d'homes rics, bavejant, a veure si podien aconseguir que fos la seva companya de llit per una nit. Si acabava amb algú, segur que s'emportaria una bona suma de diners.

- Tinc una idea - Va dir en Jack - Quan facin el brindis, aprofitaré el soroll del tap per fotre-li un tret.

- D'acord. Jo aniré a fora i t'esperaré amb el cotxe engegat.

- Perfecte, no podem fallar - Es van separar. En Jack es va apropar a la noia i l'Adam es va dirigir a la porta, però sense perdre de vista al seu company.

Tot va passar molt ràpid. Dues persones vestides d'esmòquing van obrir les ampolles de xampany. Pam! Pam! De cop i volta, la gent va començar a córrer i a cridar, espantada. La noia rossa jeia al terra, amb dos trets, un al pit i l'altre al cap. Un gran toll de sang l'envoltava i els pobres que havien obert les botelles estaven plens de sang, amb cara d'horror. A en Jack no li havia tremolat el pols i va aprofitar l'estampida de la gent per sortir amb ells i que ningú el pogués identificar. L'Adam l'esperava fora. Quan el va veure, va obrir la porta del cotxe i van fugir del local.

- T'ha vist algú? - Va preguntar l'Adam.

- No, crec que no. He sortit a fora amb tota la gent. - A en Jack li faltava l'alè i estava molt nerviós

- Anem a prendre una copa?

- Sí, així ens tranquil·litzem una mica i truquem a en Conti.

Els últims compassos del nocturn de Chopin encara ressonaven a la gran sala de música quan algú va trucar a la porta. Don Carlo es va esperar uns segons abans d'aixecar els dits del piano. Era un *Steinway* negre de cua llarga que havia comprat feia més de deu anys i, juntament amb una primera edició de l'"Ulisses" de Joyce, era la seva possessió més preuada.

- *Avanti!* – va cridar per sobre la partitura.

- Don Carlo, ja està tot solucionat.

- Algun problema?

- No, Don. Tot ha anat com estava previst.

- Gràcies, Fabio. Com està l'altre tema? – va preguntar mentre se servia una copa de vi blanc.

- Pel que fa a les dues policies, sembla que no van prendre seriosament el regal que els vam enviar, però de moment no tenen res contra nosaltres. Van detenir en Tucci fa dos dies, però no parlarà. Ja hem parlat amb el jutge, i no tardaran a posar-lo en llibertat. Van interrogar a mig barri i van estar dos dies fent batudes amb gossos, però no van trobar res. En Luca ha estat vigilant a la més jove. Es diu Lola Gomes, té 22 anys i fa poc que ha entrat al cos. No ens ha costat saber que es droga des de fa anys. Un dels seus camells és a una de les nostres zones. Podríem pressionar-la per aquí. Si li tallem el subministrament de coca potser les seves prioritats canvien. Pel que fa a l'inspectora...

- L'inspectora Fuschino és una vella coneguda. – va tallar Don Carlo - Ella no ho sap, però està més lligada a mi i a la meva família del que es pensa. De moment deixeu-la en pau. Ara vine, hi ha un altre tema que hem de solucionar.

Es va aixecar del piano i es dirigí cap a la porta. Van travessar un passadís de parets folrades de quadres i van entrar a un saló. Quatre finestres enormes deixaven entrar el sol de la tarda que il·luminava fins a l'últim racó de l'estança. Asseguda en un dels grans sofàs hi havia una gata persa de color gris llepant-se les potes sense pressa. En veure al seu amo es va aixecar i tot ronronejant va començar a refregar-se entre les seves cames.

- Ara no Giulietta – va dir Don Carlo mentre li acariciava el cap.

Van seguir avançant cap a la part del darrera de la casa. Era una mansió enorme d'estil mediterrani situada a les afores de la ciutat. A fora, una mica apartades hi havia les quadres. A Don Carlo no li agradaven massa els cavalls, però tant la seva dona com la seva filla petita eren uns excel·lents genets. Ara però, les dues dones havien marxat amb els seus cavalls a la casa que tenien a Itàlia i les quadres estaven buides.

Van entrar. L'interior era fosc i fresc amb diferents compartiments pels diversos cavalls. Les parets estaven plenes de selles, regnes, menjadors, estreps i tot el que un cavall pogués necessitar. El terra, de palla, esmorteïa els sorolls de les seves passes. En un dels compartiments hi havia un grup d'homes. Un d'ells estava lligat a un de les anelles de la paret. Tenia les mans a l'esquena i una barra de fusta

situada sota les aixelles el mantenia dret. Estava mig inconscient, amb el rostre ple de sang que li rajava de varies ferides encara obertes. Un dels homes sostenia una corda amb un estrep a l'extrem. El feia girar per sobre el seu cap, com si fos un cowboy de pel·lícula. Algú fumava.

- *Basta!* – va dir en Fabio – el Don ha de parlar amb ell.

L'home de l'estrep es va aturar i va fer-se a un costat.

Don Carlo feia anys que no pegava ningú personalment, ja tenia qui ho fes per ell. Li agradava més la sensació de poder que sentia al decidir si una persona vivia o moria.

- Com et trobes Luca? – va dir amb una veu suau, com si parlés amb un nen – vols una mica d'aigua?

L'home va gemegar i va intentar moure's, però el dolor era tant gran que va quedar-se quiet.

- Saps perquè t'estan fent això els meus homes, oi Luca? No hauries d'haver fet el que vas fer noi. Robar és una cosa molt lletja, i encara més si robes als teus amics. Perquè nosaltres som els teus amics, Luca. – va dir mentre li donava uns copets a la galta. - Ara hauré de fer una cosa que no m'agrada gens, Luca. Perquè en el fons jo sóc un home molt poc violent, saps? – va treure's un mocador blanc impecable de la butxaca i es va començar a netejar la mà que li havia quedat tacada de sang. En Luca va obrir els ulls i mirant a Don Carlo va intentar dir quelcom. Don Carlo es va ajupir i va acostar l'orella a la seva boca.

– No t'amoïnis que a la teva dona i als teus fills no els faltará de res. Nosaltres ens en cuidarem. La família és la família Luca, encara que tu ens hakis traït jo sempre compleixo la meva paraula. Amb aquestes paraules va aixecar-se i va marxar. No calia dir res als seus homes, ells ja sabien què fer.

A l'altra banda de la ciutat, l'Ottavia repassava papers al seu despatx. En els últims dos mesos no només no havia pogut demostrar amb proves que la màfia estava operant a la ciutat, sinó que, a sobre, cada cop veia més clarament que tota la ciutat era un niu de corrupció. Feia un parell d'hores l'havien trucada per dir-li que havien deixat en llibertat sense càrrecs a en Silvio Tucci, les investigacions a l'església on van trobar el primer cadàver no havien dut enlloc, i sempre que trobaven alguna prova els duia cap al mateix cul de sac; el policia infiltrat que la Lola havia matat.

Va deixar la ploma sobre la taula i va repenjar-se a la cadira. Últimament li costava dormir i es quedava fins tard a la comissaria. Es va aixecar i va anar cap a la màquina de cafès que hi havia al passadís. En Marc, el seu escolta, estava assegut a l'entrada del despatx. S'havia adormit. Que dormi, va pensar, almenys un dels dos demà tindrà el cap clar. Al arribar a la màquina va veure que estava espatllada i va decidir anar cap al bar. Va recórrer el passadís i just quan passava per davant de la porta del comissari aquesta es va obrir. L'Ottavia el va veure primer, però ell estava d'esquenes.

- Bona nit comissari.

- Ottavia! – va dir tot sorprès - Què... – se'l veia nerviós, estava clar que no esperava trobar-se ningú davant de la seva porta. Encara anava vestit amb l'uniforme de gala, aquella tarda havien enterrat un inspector amic seu. - què hi fas aquí? On és en Marc? – va dir mirant amunt i avall del passadís.

- És al meu despatx. Només he sortit un moment. – va dir mentre començava a notar un rubor pujant-li per les galtes. Què guapo que se'l veu, va pensar. – Erm.. em preguntava si no voldria pas anar a fer un cafè? Ara mateix anava cap a la cafeteria...

- No – va dir secament mentre tancava la porta del despatx – Tinc pressa.

L'Ottavia es va quedar una mica parada però va refer-se de seguida.

- Entesos. Doncs fins demà comissari. Bona nit. – va girar cua i va marxar.

L'Adam i en Jack van arribar sense cap problema al bar on anaven des de feia poc. Estava en un carreró, una mica apartat del centre de la ciutat, però el suficientment concorregut com perquè ningú sospités res. Van deixar el cotxe just davant del bar, entre unes escombraries i les escales d'emergència de l'edifici. Van sortir del cotxe, es van encendre una cigarreta, i van entrar al bar. Era un local poc il·luminat, amb una barra llarga de fusta molt ben decorada. Era de sostre baix, ple d'humitats i de tant en tant t'hi podies trobar algun que altre escarabat. Això sí, les poques taules que hi havia sempre estaven plenes de gent, majoritàriament de gent jove, rondant la trentena, que hi anava a emborratxar-se. La veritat és que la beguda era barata i anava bé que hi hagués aquell ambient perquè així no cridaven l'atenció.

Es van asseure a una taula apartada i poc il·luminada, de fet, el propietari del bar, en Miquel, ja els la tenia reservada de per vida. Un cop asseguts, l'Adam va demanar un *Absolut* amb llimonada i en Jack es va demanar *Four Rouses* amb Coca Cola.

- No sé com pots veure bourbon, Jack, el trobo massa sec...no se.

- Doncs jo no sé com pots veure vodka amb llimona...mm...ho trobo massa àcid – va dir en Jack, fent una ganyota amb la cara i enfotent-se de l'Adam.

- Mira, va, calla! No tinc ganes de discutir avui.

- És veritat. Avui no és un dia per discutir. Per cert! Vaig a trucar a en Conti per dir-li que hem acabat la feina.

- Molt bé. Vaig al lavabo que tinc una pixera...

Al cap de cinc minuts, l'Adam va tornar del bany i va veure que en Jack no feia cara de bons amics.

- Què passa, Jack? – va dir l'Adam, amb cert nerviosisme.

- Doncs que avui hauràs d'actuar molt bé, Adam. – va dir, amb cara de preocupació.

- Què vols dir amb això?

- Doncs que el teu amic, en Conti, ha dit que ens esperem aquí, que ens ha de venir a veure per a dir-nos una cosa urgentment. I m'ha remarcat que hi estiguem els dos, així que no pots marxar com l'última vegada.

- D'acord. No pateixis, que em portaré bé – va dir l'Adam. – Espero que no es quedi molta estona.

- Esperem que no. M'ha dit que tardarà una hora en arribar, així que...una altra copa? - Sí. Una copa m'anirà bé!

Es van demanar les seves respectives begudes i es van posar a parlar tranquil·lament, rient, però alhora inquiets per les notícies que els portaria en Conti. De fet, tots dos sabien que no serien notícies agradables.

Aquella nit, la Lola va decidir sortir sola. Necessitava una mica de distracció, era divendres i no volia pensar més en el cas. Ja havia hagut de trucar a l'Ottavia per dir-li que havien alliberat a en Silvio Tucci sense càrrecs i això no eren bones notícies. Així que tenia clar que aquella nit seria una gran nit.

Va decidir anar al local on anava quan estudiava. En tenia molts bons records. Es deia "Special" i era una discoteca molt gran. Hi havia dues plantes: a la primera planta hi havia el guarda-roba, amb els banys i un bar enorme, ple de taules amb una espelma de color vermell cada una. Pel mig del bar hi passava un petit riuet, molt estret, il·luminat per unes llums fluorescents de color groguenc. *Quantes vegades m'hauré caigut aquí dins, jo!* A la segona planta hi havia la discoteca, la més gran que havia vist en la seva vida, on posaven tot tipus de música.

Es va asseure en una taula a prop del riuet i es va demanar un tequila amb kiwi. S'havia posat el millor vestit que tenia, de color negre, bastant escotat i que deixava veure quasi bé tota l'esquena. Mentre s'esperava, va començar a mirar al voltant seu, a veure si veia alguna cara coneguda o, qui sap, la seva víctima d'aquella nit. Les hores passaven i l'alcohol que s'havia pres començava a fer-li efecte. Per un moment, va tenir temptacions de demanar a algú si sabia on aconseguir bon material, però ja feia més de dos mesos que no prenia res i volia seguir igual. De cop i volta, algú li va tocar l'esquena. Es va girar i es va trobar al seu antic company de curs, que feia poc havia vist a l'ascensor de la comissaria.

- Hola! Què tal, com estàs? – Va dir la Lola, amb una mirada molt sensual. Sempre l'havia trobat atractiu aquell home, però mai havia trobat l'oportunitat de dir-li res.

- Molt bé! La veritat, és que ja marxava, perquè m'he quedat sol, però llavors t'he vist i com que estaves sola, he pensat, ves a saludar-la. I aquí estic! - Va dir l'Àlex. El seu somriure i la seva vocalització indicaven que anava una mica begut. *Perfecte!* Va pensar Lola.

- Doncs jo també anava a marxar, que demà tinc feina i ja es fa tard. Visc aquí, molt a prop. Hem podries acompanyar, si us plau? És que vaig una mica beguda i em fa por que...

- I tant, dona! No cal que n'hi ho preguntis. Som-hi!

Van caminar vorejant el riu, sota la llum de la lluna i van riure molt. Aquella mitja hora de passeig per a Lola van passar com si fossin 2 minuts. *No em pensava pas que fos tant divertit aquest noi...* Lola, no t'enamoris, que saps que ho passes malament. Pensava mentre el mirava als ulls i escoltava el seu discurs sobre el mite d'Orió, una constel·lació en forma de guerrer.

Finalment, van arribar a casa de la Lola. De fet, ella tenia les coses clares abans de sortir de la discoteca. Aquella nit volia anar amb algú al llit. I l'havia trobat. Però ara, després d'aquells minuts,

tenia una sensació estranya que feia temps que no sentia. *Saps què, no siguis ximple, aprofita aquesta nit, que a saber quan tens una altra oportunitat com aquesta.*

- Vols pujar a casa a fer la última copa? – va dir, xiuxiuejant-li a la orella.

- Sí, em ve molt de gust...sobretot amb la teva companyia.

Van pujar amb l'ascensor al tercer pis. Era una ascensor molt petit i allà es notava la tensió sexual que hi havia entre aquells dos vells amics. Es respirava a l'aire. La Lola va obrir lentament la porta d'entrada per fer que el seu company es posés més nerviós. Es van dirigir al menjador i ella es va treure la jaqueta que havia agafat per si feia fred. Es va treure les sabates i va encendre l'equip musical. Sonava *Teardrop* de *Massive Attack*. No sabia perquè, però aquella cançó li feia treure totes les seves fantasies eròtiques. Va servir dues copes de whisky i va baixar una mica la intensitat de la llum. Es va dirigir a la seva habitació, que estava tot just davant del menjador i va encendre dues espelmes aromàtiques. Va tornar cap al menjador, va mirar al seu amic, i es va a posar a ballar molt sensualment, d'esquena a ell, així el podia mirar de reüll. I va passar l'inevitable. L'Àlex la va agafar per la cintura i va començar a acariciar-li el coll amb els llavis. La Lola, amb la mà esquerra el va agafar pels cabells, dient-li amb aquell gest que s'apropés més a ella. Volia notar-lo ben a prop. Van estar ballant uns minuts al menjador, ven a prop l'un de l'altre, sentint el calor que desprenien els seus cossos. La Lola es va girar i va anar a buscar els seus llavis, però ell l'esquivava cada cop que ella ho intentava i això l'encenia encara més. Després d'haver tirat uns quants llibres i un gerro, es van donar el primer petó, llarg, intens, apassionat. Ara sonava *Orabidoo* de *Mike Oldfield*. Van continuar petonejant-se sense parar, tocant-se per tot arreu, com si fossin dos estudiants que es busquen amb impaciència per descobrir els plaers del sexe. L'Àlex la va pujar a un moblet que hi havia al costat del sofà i li va treure els sostenidors i les calces amb una destresa que va sorprendre a Lola. Entre ensopegades, carícies i gemecs van aconseguir arribar a l'habitació. Estaven molt excitats. Mentre ella li descordava la camisa, l'Àlex li anava traient el vestit, deixant al descobert el seu cos. La Lola va tirar-lo al llit. Es va mossegar el llavi inferior i es va desfer la cua que duia. Li va començar a descordar el cinturó, molt a poc a poc, per fer-lo patir. Gaudia. Li va baixar els pantalons i el va començar a acariciar per tot arreu, fent-li petites mossegades per les zones més sensibles, fent que es retorqués de plaer. El va despullar de dalt a baix i l'Àlex no va oposar cap resistència, li agradava que li fessin això. Es van donar un petó molt intens. L'Àlex feia intents per penetrar-la però ara era ella qui es resistia i l'esquivava, fent durar una mica més aquell joc que duien tota la nit practicant. Finalment, l'Àlex va aconseguir agafar-la pels canells i, amb una corda que va trobar sobre la tauleta de nit, la va lligar al capçal del llit. Ja ets meva, Lola. Va pensar ell mentre li petonejava els mugrons i anava baixant per l'estómac fins arribar a la cintura...

- Per favor, no em facis esperar més. Fem l'amor d'una vegada! - Va dir la Lola, que no aguantava més tantes sensacions de plaer i que sentia que tindria un orgasme d'un moment a l'altre.

- D'acord, d'acord. – Li va dir l'Àlex xiuxiuejant a la orella.

Es va posar el preservatiu que tenia a la butxaca dels pantalons, que estava a la dreta del llit. Es van quedar mirant-se, fent una mica més llarga aquella espera, mentre l'Àlex feia veure que l'anava a penetrar. De cop i vola, i quan menys s'ho esperava ella, per fi, la va penetrar. Aquell moment va ser explosiu, els dos van gemegar a l'hora, sentint el calor dins seu, fruit de tanta estona esperant aquell moment, que semblava que no arribaria mai. I van començar a fer l'amor, primer romànticament, a poc

a poc, fent-se petons, mirant-se als ulls, gaudint del moment. Després el ritme va augmentar i va sortir tota la passió que duien dins seu, fent d'aquell moment una mica més salvatge i apassionat. S'hi van passar tota la nit.

Un cop van acabar, els primers raigs de sol entraven per la finestra de l'habitació. Estaven cansats i molt suats després d'aquella nit tant llarga.

- M'ho he passat molt bé – va dir la Lola, mirant-lo amb aquells ulls foscos.

- Jo també, la veritat és que ha estat una nit molt màgica per a mi. – Va dir l'Àlex. – Anem a dormir una mica?

- D'acord, sí que estic una mica cansada. – Li va dir, abraçant-lo.

De sobte, algú va trucar al telèfon de l'Àlex.

- Mm...haig de marxar, Lola, ho sento. – Li deia, mentre es vestia a ràpidament.

- Però perquè?

- Ho sento molt, de veritat, però no em puc quedar. - Es va girar i va marxar, sense donar-li cap petó.

La Lola es va aixecar del llit i va mirar per la finestra. Va veure com l'Àlex entrava a un cotxe de gama alta i sortia bastant escopetejat. Aquest Àlex m'amaga alguna cosa. Pensava mentre seguia el cotxe, fins que va girar a la dreta, i va desaparèixer.

Abans de tancar-se les portes de l'ascensor, l'Ottavia ja havia pres una decisió. A la feina les coses no avançaven i, per més que estressin, els fils sempre anaven a parar al mateix lloc. Per una banda tenien vigilat a en Silvio Tucci, que de cop i volta s'havia convertit en el ciutadà exemplar. Havia canviat de feina, de barri i fins i tot de meuca. Estava clar que sabia que el vigilaven i estava fent tot el possible per no cridar l'atenció. Si es posava en contacte amb els seus superiors ho feia d'una manera que l'Ottavia i els seus homes encara no havien descobert. El mateix passava amb en Trupo. Portava dos mesos desaparegut i ni tan sols havia trucat a la seva dona.

Per l'altra banda, havien intentat posar-se en contacte amb el jutge que havia deixat en llibertat a en Tucci, però casualment havia marxat de vacances per un temps indefinit. Aquest era un dels punts que més preocupava a l'Ottavia, la corrupció que es menjava la ciutat per dins. Sempre havia sabut que hi havia policies que es treien un sobresou al carrer, o advocats que no feien del tot bé la seva feina, però últimament havia vist massa coses. Crims arxivats abans d'hora, amb un innocent a la presó pagant pel que no havia fet. Alcaldes que es deixaven subornar i feien els ulls grossos i, el que era més dolorós per a l'Ottavia, alts càrrecs de la policia que es convertien en mafiosos de poca volada, dedicats a l'extorsió, a robatoris i al tràfic de drogues. Se sentia impotent i petita, sense poder per solucionar problemes que li venien massa grans. I la seva vida privada no ajudava.

Sentia que els anys passaven cada cop més ràpidament, recordant-li tot allò que no havia fet pensant que ja tindria temps més endavant. Plaers frenats i estones perdudes. Tot per arribar on era ara. Ho havia aconseguit sí, però no tenia ningú amb qui compartir els èxits o fracassos del dia. No tenia ningú i se sentia sola.

Era per tot això i més que havia pres una decisió. Ja estava farta d'esperar a que les coses passessin. Estava farta d'esperar que aparegués en Trupo, farta d'esperar que en Tucci fes un moviment en fals, farta d'esperar proves que no apareixien i, sobretot, estava farta de sentir aquella impotència. Havien de resoldre el cas i per fer-ho necessitava saber més coses sobre el seu passat i el del seu pare. Havia d'anar a Itàlia.

Al sortir de l'ascensor es va sentir alleujada, ara tenia alguna cosa a fer i va ser com si es tragués un pes de sobre. De cop i volta va sentir un soroll al final del passadís. Venia de la sala de reunions. L'Ottavia es va estranyar, era massa tard com perquè hi hagués algú en aquell pis. A aquestes hores només quedava gent a la primera planta de l'edifici, que era on es trobava la comissaria. El normal era que hi hagués alguna prostituta i un parell de borratxos. Potser un grup de joves que s'havien ficat en una baralla, però mai a les plantes superiors.

Es va apropar a la porta i quan l'anava a obrir algú va sortir corrents empenyent-la. L'Ottavia va caure al terra i es va donar un cop molt fort al cap. Així que va poder aixecar-se va començar a córrer cap on el desconegut havia tombat. Va sentir com una porta es tancava al fons del passadís. Se sentia marejada i una mica confosa, però va apressar el pas per atrapar-lo. Cada cop que arribava a una porta o al final d'un passadís només aconseguia veure una ombra que desapareixia. Al cap d'uns minuts sortien al carrer per una porta lateral. L'Ottavia va permetre's parar un segon. Li feia molt mal el cap, i s'estava marejant cada cop més. El desconegut corria carrer avall i d'aquí poc desapareixeria. El seu instint i la seva formació com a policia l'advertien que no havia d'aventurar-se sola en una situació com aquella, però no tenia temps d'avisar ningú. Va agafar aire i es va posar a córrer de nou.

Havia plogut i el terra encara estava mullat. La lluna, que estava plena, s'amagava darrere els núvols, sortint de tant en tant per il·luminar parcel·les de carrer, mentre els seus passos ressonaven rítmicament fent un cànon amb els del desconegut, trencant el silenci de la nit.

- Alto policia! – va cridar sense alè.

L'home no es va ni immutar. Va girar una cantonada i va desaparèixer. L'Ottavia s'hi va llençar al darrere. Corria tant com podia, respirant cada vegada més dificultosament, notant cada batec del cor a la gola.

- Alto! Policia! – va tornar a cridar – Para malparit!

Al cap de cinc minuts, que li van semblar una eternitat, l'Ottavia es va parar en sec a l'entrada d'un carreró. No podia seguir corrent. El cap li donava voltes, la vista se li va ennuvol·lar i sentia un xiulet a les orelles. Just abans de caure a terra va aconseguir apropar-se a una paret i lentament es va asseure al terra. Desorientada i més marejada que mai va veure com una ombra se li apropava. Una por sobtada li va fer tirar la mà enrere per agafar la pistola, però no la va trobar. L'havia deixada sobre la taula del despatx. Va intentar aixecar-se per plantar cara al desconegut, però no va poder. Tot es va tornar negre.

Quan va obrir els ulls encara era al carreró. Estava asseguda al terra, al costat d'unes capses buides. El mareig havia passat tant ràpidament com havia vingut, però el mal de cap era molt pitjor. Fent una ganyota es va tocar el lloc on s'havia donat el cop i va notar una humitat llefiscosa. Al mirar-se els dits va veure que els tenia tacats de sang. Va aixecar-se lentament i va mirar al seu voltant. El carreró

seguia desert i silenciós si no fos per un gat negre que se la mirava des de un racó, enfilat a un cubell d' escombraries.

- No hauràs vist què ha passat, oi gatet?

El gat va moure les orelles, i d'un salt va baixar del cubell. Per uns segons es va quedar allà plantat, mirant-la fixament.

- El que em faltava – va dir-se l'Ottavia a sí mateixa – ara parlo amb els gats...

Quan es va sentir una mica més refeta, va sortir del carreró i va enfilat cap a comissaria. Quan es va parar a pensar va veure que havia tingut molta sort. Estava perseguint algú a qui havia enxampat remenant dins la comissaria, s'havia desmaiada i no li havia passat res. Potser havia tingut massa sort i tot.

El telèfon va sonar dins la saleta sis vegades abans que algú l'agafés. La casa estava adormida passant les hores més caloroses de l'estiu. Les persianes baixades per intentar que no entres ni un raig de sol i totes les finestres obertes, per aprofitar el més mínim corrent d'aire.

Don Carlo s'havia traslladat aquella mateixa setmana a la seva casa de Catània a passar-hi l'estiu. Li agradava tornar cada any a la ciutat on havia nascut. No només hi anava per feina, era com una càrrega d'energia tornar a Sicília, una necessitat. Al continent no podia respirar. Hi tenia els negocis, legals i il·legals, però a Sicília se sentia viu i jove un altre cop. Aprofitava per renovar velles amistats, recordar favors i per passejar per la platja. O simplement per prendre un cafè al bar de la plaça.

- Pronto?

- *Posso parlare con Don Cannonieri?* – va dir una veu llunyana.

- Sóc jo, Fabio. Estàs parlant per la línia segura?

- Sí, Don. Trucava per posar-lo al dia de com va tot per aquí. Els locals funcionen com sempre. Vam tenir problemes amb un inspector de sanitat, però no hi ha res que una mica de pasta no puguin solucionar. El tema dels televisors ja està tancat. Els camions passaran per la carretera secundària de sempre i a l'alçada del quilòmetre 24 els pararem. Els dos nois de qui li he parlat se n'ocuparan. Fins ara han fet tot el que els hem demanat sense queixar-se...

- Està bé, però no deixeu de vigilar-los. Mai m'ha agradat la gent que no sé d'on ve.

- Què vol que fem amb els Pessotto? Ens estan tocant els *coglianni* últimament i els nois s'estan cansant. Algun dia hi haurà problemes. L'altre dia vam enxampar a un dels seus venent a la zona dels molls, i la setmana passada van interceptar un carregament que venia dels russos. Fa més de cinquanta anys que es van fer les reparticions i ara ho volen canviar?

- Deixa que parli amb el seu Don, l'última cosa que necessitem ara és una guerra oberta. Alguna cosa més?

- Només una cosa. Ahir l'inspectora Fuschino va enxampar a un dels nostres infiltrats dins la comissaria. Una mica més i l'atrapa, però al final es va escapar. Don...els nois es pregunten perquè no poden tocar-la...ahir la podríem haver eliminat molt fàcilment.

- No he de donar explicacions de res Fabio. Que no la toquin. Són les meves ordres entesos? - va dir enfadat.

- Sí Don.

Don Cannonieri va penjar el telèfon i es va repenjar a la butaca. Les coses estaven canviant i no a millor. Quan ell era petit ningú qüestionava les ordres, se seguien i punt. De cop i volta li va venir a la ment un jove d'uns vint anys que havia desafiat al llavors capo de la família, el seu tiet. Va ser la primera vegada que va veure què passava als qui volien deixar o traïr la família. El noi, un tal Sergio, havia estat robant a la família durant mesos, cisant unes quantes lliures a cada encàrrec o quedant-se part de la mercaderia. Quan el van anar a buscar estava al llit amb una puta i ni tan sols van deixar que es vestís. Se'l van endur a la plaça del poble i li van clavar un tret entre cella i cella. Per lladre li van tallar les mans, per covard li van tallar el peus, i per traïdor li van tallar la llengua. Des d'aquell dia, tothom que fos trobat traïdor correria la mateixa sort.

La Lola feia un parell d'hores que ja s'havia despertat. Des que l'Àlex marxés d'aquella manera tant misteriosa, només havia pogut dormir fins a les 11 del matí i, encara que estigués una mica borratxa, s'havia despertat per posar-se a investigar sobre el cas a través de totes les pistes, proves i possibles camins que podien seguir. En tenia una pissarra plena de papers, fletxes, fotografies, un mapa de la ciutat i, com no, tot de *post-it* amb notes importants. S'estava fumant un cigarret i prenent-se un cafè, quan de sobte li va sonar el mòbil.

- Digui? - Va dir, amb la veu ronca.

- Hola Lola, sóc l'Ottavia. Puc venir a casa teva? - Va preguntar, amb la veu una mica apagada.

- I tant, que et passa alguna cosa? - Estava una mica preocupada, perquè normalment quan la trucava no tenia aquell to de veu.

- No, tranquil·la, estic bé. Ara vinc i parlem una estona sobre el cas, d'acord?

- Sí, perfecte. Fins ara!. - Va dir enèrgicament. La motivava molt aquell cas i tenia ganes de parlar-ne a totes hores.

Al cap d'una estona, va sonar el timbre de la porta. La Lola ja s'havia dutxat i vestit i estava més desperta. Havia preparat una cafetera per si la cosa s'allargava i havia ordenat tota la documentació. Es va dirigir ràpidament a obrir la porta.

- Hola Otta.... - Se la va quedar mirant amb una cara de sorpresa que es va anar convertint mica en mica en cara de preocupació - Què t'ha passat al cap? - Va preguntar, agafant-la del braç per acompanyar-la al sofà.

- Estic bé, no cal que em tractis com a una velleta - Va dir, apartant-li la mà del braç.

- Perdona, perdona, m'has donat un bon ensurt!. I què, m'explicaràs què t'ha passat a o no? - Li va preguntar, impacientment.

- Doncs res, que vaig sortir de la comissaria i un home que sortia d'un despatx em va frotre un cop amb la porta. El vaig intentar perseguir però crec que em vaig desmaiar o el vaig perdre de vista, això

no ho recordo molt bé. El que sí que recordo és que em vaig posar a parlar amb un gat - Va dir amb to irònic.

- Mare meva, no et puc deixar sola ni un sol moment. Et sents preparada per posar-te a treballar o prefereixes descansar una estona? – Tornava a tenir aquell to de veu protector, de mare, i l'Ottavia ho odiava. La Lola se'n va adonar i li va demanar disculpes.

- No he vingut a parlar del cas, precisament, Lola. T'he vingut a fer una proposta. I més val que et preparis perquè no és una proposta qualsevol. – La cara de l'Ottavia revelava aquella sensació de preocupació que a la Lola no li agradava gens.

- Va, dispara. – Li va dir Lola, incorporant-se i posant els cinc sentits.

- Vull que marxem a Itàlia a investigar sobre el meu pare i la relació que tenia amb la màfia. Crec que aquest cas és més personal del que ens creiem i si anem a l'origen de les coses, podrem tornar aquí i solucionar el cas en un tres i no res.

La cara de la Lola ho va dir tot. Primer va obrir tant els ulls que semblava que li anessin a sortir de les òrbites. Després va fer una ganyota amb la cara com dient, això va en serio o és una broma, Ottavia?. Però al veure la cara de seriositat que posava l'Ottavia, la cara de la Lola es va anar posant menys tens i més seria, pensativa. Al cap d'uns minuts i d'haver meditat aquella proposta tant inesperada, per fi va parlar.

- Vindré amb tu fins on faci falta per resoldre aquest cas. Però hi veig un inconvenient.

- Quin? – Li va preguntar, tancant una mica els ulls i arrugant les celles.

- Haurem de convèncer al comissari i saps que no serà fàcil.

- Estem a dissabte, ens queda un dia i mig per muntar-ho tot de manera que el comissari ens hi deixi anar.

- D'acord, el dilluns convencerem al comissari i marxarem a Itàlia el més aviat possible - Va dir amb un somriure d'orella a orella.

Tindrien molta feina aquell cap de setmana, però ambdues estaven convençudes que hi podrien anar i sortir d'aquella ciutat que tant amargades les tenia. Però no sabien què els esperava allà a Itàlia. Haurien d'anar amb peus de plom.

En Jack i l'Adam estaven al lloc on els havien dit. Era diumenge a la nit i feia una mica de fresca. No hi havia molta llum, el cel estava il·luminat pels milers d'estrelles que es podien veure i la lluna, a l'horitzó, es veia rodona i perfecta. Semblava que aquella nit tot havia de sortir tal hi com s'havia planejat, les ordres venien directes des d'Itàlia, i no podien fallar, sinó el Don s'enfadaria molt.

No sé perquè són tant importants aquests televisors. Va pensar en Jack, mentre mirava a la carretera solitària, a veure si apareixia aquell camió maleït. Estaven al quilòmetre 24, era una corba poc tancada i ràpida, per tant, haurien d'actuar amb celeritat i destresa. Estaven darrera uns matolls que hi havia a pocs metres de la carretera. Per sort, no estaven sols. Hi havien dos companys més. Un era a terra, li deien Totto, fent veure que s'havia trencat una cama i l'altre, en Pirlo, avisaria al camió

que parés i li demanaria que els portés a la ciutat. Llavors, quan en Tutto els hi ho digués, entrarien en acció ells dos, deixant inconscient al camioner, i s'emportarien el camió al punt de trobada. Era fàcil.

De cop i volta, va aparèixer el camió. Era més gran del que es pensaven i només un d'ells tenia experiència en conduir vehicles de gran tonatge. Quan era a uns 100 metres de la corba, en Pirlo li va fer senyals amb les mans per que parés, mentre en Tutto cridava com un nen petit. El camió es va parar i el conductor va baixar corrents. Llavors, en Tutto va fer el senyal i en Jack i l'Adam van entrar en acció. De sobte, es van obrir les portes del darrere del camió i van sortir un grapat de policies armats fins a les dents. En Pirlo i en Tutto van intentar treure les pistoles però va ser inútil. En Pirlo va rebre un tret al pit i va caure mort a l'acte, mentre que a en Tutto li va impactar una bala al genoll. En Jack i l'Adam ja havien fugit en direcció al cotxe que tenien al descampat per si alguna cosa anava malament.

- Estàs bé, Jack? No t'han ferit oi? – va dir l'Adam, respirant amb dificultats.

- No, tranquil. Només ha estat una bala de goma - Va dir somrient.

- Menys mal que em pogut fugir, sinó a veure com expliquem que hi fèiem allà.- Va dir l'Adam, que ja respirava millor.

- Doncs, sí. En fi, crec que haurem de trucar a en Conti i explicar-li tot el que ha passat no?

- Si, truca'l i digues-li que quedem al bar de sempre, en una hora.

- D'acord.

Van agafar la carretera paral·lela al lloc de l'accident i van seguir durant uns vint minuts abans d'agafar la sortida que els portaria fins a la ciutat. Estaven en silenci i escoltant la ràdio. Els mitjans de comunicació ja havien arribat al lloc dels fets i estaven especulant si era un intent de robatori per part de dos aficionats o era cosa d'alguna banda organitzada.

Al cap de 30 minuts ja havien arribat al bar on havien quedat i en Conti ja estava a la porta esperant, impacient i amb cara de pocs amics. Quan van baixar del cotxe, els tres van entrar al bar i van demanar tres cerveses per fer més amena aquella reunió, encara que en Jack i l'Adam sabien que d'amena no en tindria res. Es van asseure a la taula de sempre i l'hi van explicar tot.

- Maleïts siguin aquests caravinnieri!! – va exclamar en Conti, molt enfadat pel que havia succeït.

- Tranquil Conti – va dir en Jack, intentant calmar-lo – només ha estat un carregament de televisors, en podem interceptar un altre. – Li va dir, esperant la seva reacció.

- Tens raó, Jack, molta raó. Em podem interceptar un altre – va dir en Conti, més calmat.

- La llàstima es que s'han carregat a l'únic que sabia conduir un vehicle tan gran, n'haurem de buscar un altre. – va dir l'Adam.

- Doncs sí, i ara mateix anem escassos de gent preparada per aquest tipus de robatori. – Va dir en Conti. Però ell sabia que aquell parell no tornarien a robar mai més. Farien una altra feina, i ja no estarien a les seves ordres, sinó que haurien de donar explicacions a la mà drete de Don Cannonieri. - Mireu nois, vosaltres no hi pinteu res aquí ja.

- Què vols dir amb això, Conti? – van preguntar els dos a la vegada, amb cara de sorpresos.

- Doncs que, segurament, haureu de marxar de la ciutat. De fet, haureu de marxar del país. Segons una informació encara per confirmar, les dues agents marxaran a Itàlia. Es veu que han descobert que l'assassinat del pobre desgraciat de l'església tenia alguna cosa a veure amb la màfia i amb el pare de l'Ottavia. – Va parar un segon per que assimilessin tota la informació.

- Això vol dir que hem de fer les maletes i marxar ja? – ve preguntar en Jack.

- No, encara no. Esperarem a demà, a veure que passa. Així que esteu atents al telèfon, perquè depèn de com vagin les coses, la setmana que ve marxeu a Itàlia, senyors.

Els dos nois es van quedar pensatius, mirant a enlloc. Haurien de marxar del país i vigilar a aquelles agents. Això no entrava dins dels seus plans, això no s'ho esperaven, però no podien discutir les ordres que venien de tant amunt, i haurien de fer cas.

- D'acord, Conti. – va parlar l'Adam, que va ser el primer en reaccionar.

- Sí, hi anirem. Aquesta mateixa nit prepararem algunes coses per així demà estar completament disponibles i marxar quan ens ho diguis.- va dir en Jack, molt segur de sí mateix.

- Molt bé nois. - va dir, mirant-los a la cara. – Sabeu una cosa? He treballat poc amb vosaltres, però m'heu caigut bé, la veritat, i us desitjo que us vagin bé les coses per aquelles terres. Ja m'agradaria sortir d'aquesta merda de ciutat.

Mira, ara resultarà que li caiem bé a aquest pallasso. Això ja és l'últim que esperava sentir de la boca d'aquesta escòria. En fi, paciència Adam. Ara marxem a Itàlia i no hauràs de veure més a aquest home, encara que n'hauràs de veure d'altres de pitjors. Paciència, Adam, paciència.

No vull ni saber que estarà pensant l'Adam de tot això. En fi Jack, en quin merder ens hem ficat, ara hem d'anar a Itàlia, quina merda. I a sobre, dependrem gairebé del mateix Don. Qui ho anava a dir que la cosa acabaria així. Claudicar, Jack, no hi ha altre remei.

Després d'estar parlant d'alguns detalls poc rellevants, van sortir els tres del bar. Es van acomiadar d'en Conti, i van anar a agafar el cotxe. Es van dirigir al seu apartament a fer els preparatius a l'espera del que pogués passar el dia següent. Ven entrada la mitjanit, els dos van anar a dormir a les seves habitacions, amb el pensament al cap de que molt probablement, aquella setmana, la seva vida donaria un tomb inesperat i que les coses es tornarien molt complicades.

CAPÍTOL 3

L'Ottavia mirava per la finestreta de l'avió. Ja feia més de dues hores que volaven, i començava a fer-se-li pesat. Al seu costat la Lola dormia profundament, amb els papers del cas sobre la falda i un gintònic a sobre la safata. Tot i que no ho demostrava, estava molt orgullosa d'ella. Feia poc que s'havia incorporat al cos, però ja demostrava les dots i l'instint dels bons policies. Havia superat el seu problema amb les drogues, i sempre estava disposada a treballar fins a l'hora que fes falta. Era jove i massa impulsiva, però amb els anys estava segura que ho controlaria.

Havien marxat no feia ni vint-i-quatre hores però ja se sentia molt lluny de la ciutat que tant odiava. Va pensar en els carrers foscos i bruts, el riu contaminat, la gent grisa i trista que simplement passava per la vida, sense gaudir-ne. Tota aquella merda l'havia tornat tal i com era, amargada i desconfiada.

L'avió va començar el seu lent descens retornant-la al present. La Lola seguia dormint, despreocupada i tranquil·la. El mediterrani, d'un color blau intens, s'estenia vast i enorme sota seu, obrint-se cap a l'Àfrica. A mida que baixaven va començar a distingir els pobles, els camps i els camins. Les cases, pintades de colors clars per repel·lir la calor, s'amuntegaven al voltant de carrers de pendent impossibles, aferrant-se a la muntanya per no caure al mar, on petites barquetes flotaven balancejant-se al ritme de les ones.

Al cap d'uns minuts van arribar a Catània. Havia crescut molt des que havia marxat feia més de 30 anys, però encara tenia aquell encant de les ciutats italianes, caloroses, plenes de llum i soroll. Amb un cop de colze va despertar a la Lola.

- Lola, ja hem arribat.

- Mm... – va contestar ella amb els ulls tancats. – m'he quedat fregida!

- Au va, desperta't que hem d'anar baixant.

Quan van sortir de l'aeroport va ser com si haguessin obert la porta d'un forn. La calor era insuportable i l'elevada humitat no ajudava. En un moment estaven xopes de suor.

- Espero que l'hotel tingui aire condicionat! – va dir la Lola

- L'ha reservat el departament.... – va dir l'Ottavia mig rient.

- Uf!

Van parar un taxi i es van dirigir cap al centre de la ciutat. L'hotel estava situat a la part vella, molt a prop de la Via Etnea, el carrer més important de la ciutat. Només arribar van decidir deixar la feina

pel dia següent, era massa tard per posar-se a investigar, i en el fons sabien que no els vindria d'una dia.

Al entrar a l'habitació es van quedar sorpreses de la generositat del cos de policia. Les havien registrat en una habitació doble on les dues sales es comunicaven pel lavabo. Cada una tenia un enorme llit de matrimoni i una taula amb dues cadires. L'Ottavia es va posar a desfer de seguida la seva maleta, mentre la Lola s'asseia a la vora del llit.

- Vols que anem a fer una volta i prenem alguna cosa? Encara es d'hora – va dir la Lola.

- Em sembla que no Lola, estic una mica cansada i la veritat és que em fa mal el cap. Em dutxaré i em ficaré al llit si no et molesta.

- No diguis tonteries, és clar que no em molesta. I si no et molesta a tu, jo sí que aniré a fer un vol. Fa una nit molt bona! A veure què pesco! - va dir rient.

- Està bé, però vigila, que et conec.

Quan va estar sola, l'Ottavia es va treure les sabates i es va estirar al llit. Estava massa cansada fins i tot per dutxar-se. El viatge l'havia deixat baldada, i el cop del cap encara li feia mal. Una brisa fresca entrava per la finestra, movent les cortines, refrescant l'ambient. De cop i volta es va trobar pensant en el comissari i en la reunió que havien tingut abans de marxar. Amb els ulls tancats podia veure tota l'escena com si estigués tornant a passar en aquells moments.

- Em pot repetir el que m'ha dit Fuschino? Perquè no l'he acabat d'entendre! - va dir el comissari aixecant-se de la cadira.

- Li he demanat permís per a poder anar a Itàlia senyor. Crec que seria bo per al cas...

La cara el comissari no augurava res de bo. Passejant-se amunt i avall de l'habitació, amb les mans als malucs, s'assemblava a un lleó engabiat.

- Se n'adona que això es una temeritat! Ells ja saben qui és vostè inspectora. No creu que l'estaran vigilant? A vostè i a l'agent Gomes? A tots nosaltres. Anar a Itàlia és provocar-los. Des d'aquí podem fer la nostra feina sense riscos innecessaris.

- Potser sí que ens vigilen, i potser sí que és un risc innecessari, però necessito anar a Sicília senyor. Hi ha massa coses que apunten cap a mi en aquest cas. No és un assassinat com qualsevol altre que haguem resolt i vostè ho sap. Necessito saber quina relació té el meu pare en tot això. Necessito saber de quina manera estava relacionat amb la màfia i tot això només ho sabré si vaig a Sicília. – Va dir l'Ottavia. Se sentia tranquil·la i segura de sí mateixa. Va aguantar-li la mirada al comissari, que havia parat de voltar per l'habitació i s'havia repenjat a la vora de la taula, de cara a ella.

Van passar uns minuts fins que finalment en Niemans va parlar. Havia tret una cigarreta que ara penjava dels seus llavis, consumint-se. Va fer una última calada i la va esclafar dins el cendrer.

- Entesos – va dir mentre treia el fum. – Però hi ha un parell de condicions. Vull que en Marc i un altre agent les acompanyin. Tranquil·la, no s'alteri, – va dir abans que l'Ottavia pogués queixar-se. – ni tan sols els veurà, però els penso enviar com a protecció. L'altra cosa que vull que facin és trucar-me cada dia. Vull saber tot el que fan, i si sospiten que estan en perill vull que tornin immediatament, està

clar? No vull alertar a la policia siciliana perquè tothom sap que està plena de talps, o sigui que estaran pràcticament soles.

- Està bé. Li prometo que no ens hi estarem més del necessari. A mi tampoc em fa massa gràcia ficar-me al cau del llop, però ha d'entendre que ho necessito senyor.

El comissari es va aixecar de la taula i va anar cap a la finestra. L'Ottavia el coneixia bé i sabia que aquell gest significava la fi de la reunió. Es va aixecar de la cadira per marxar, però en Niemans va tornar a parlar.

- Fuschino, fa molts anys que ens coneixem. – no era una pregunta sinó una afirmació. – Em passat bones i males èpoques, i sempre ha estat una bona agent. No cal que li digui que em sabia molt de greu si li passés alguna cosa. – va dir mentre la mirava fixament. Van ser dos segons, però per a l'Ottavia va ser una eternitat. Finalment el comissari es va aclarir la gola i va asseure's a la cadira. – Ara parlem de coses pràctiques. Quan pretenen marxar?

- Demà mateix si trobem avió senyor.

- Doni'm un dia i marxin demà passat, necessito fer un parell de coses i no vindrà de vint-i-quatre hores.

- Esta bé doncs. Marxarem el dimecres.

L'endemà al matí l'Ottavia es va llevar abans de les vuit, renovada després de dormir profundament. Va desfer les maletes que no havia desfet la nit anterior i va començar a instal·lar-se. Quan va acabar la meitat de l'habitació era una versió en miniatura del seu despatx. La paret de davant del llit era plena de fotografies de cadàvers, armes dels crims, possibles sospitosos i mapes plens de xinxetes. A sobre la taula hi tenia la pistola, l'ordinador i tots els informes del cas. La Lola va entrar per la porta del lavabo.

- Bon dia! – se la veia radiant. S'havia posat uns texans ajustats i una samarreta blanca sense mànigues. Portava la pistola al maluc, i s'estava recollint els cabells en una cua.

- Bon dia Lola. Què tal la nit?

- Pse...res de bo.- Va dir mentre badallava. - Saps que ahir em va semblar veure a en Marc aquí fora?

- Sí...no t'ho havia dit. Tindrem una mica de companyia.

- Doncs no sé si ens seran massa útils si jo ja els he vist només arribar!

- Ordres del comissari. Volia que tinguéssim certa protecció per si les coses van malament. – va dir l'Ottavia mentre obria la porta.

- Què tens pensat fer avui? La veritat és que no sabia per on començar... – Anaven baixant les escales, i de seguida es van trobar al carrer. Un carrer ple de llum i colors, crits de nens que jugaven i dones grans que comentaven el dia assegudes en grups petits davant les cases.

- Crec que el millor serà anar a la comissaria on treballava el meu pare. També hauríem d'anar a buscar el seu certificat de defunció. La majoria dels seus companys ja deuen ser morts, però potser encara trobem algú que el conegués en vida...

Anaven tant concentrades que no es van adonar que un parell d'ulls les observaven des de l'altra banda del carrer. Eren uns ulls foscos que s'amagaven darrera unes ulleres de sol. Les va observar fins que van girar una cantonada i llavors va fer una trucada.

La Lola i l'Ottavia havien arribat a la conclusió que el millor que podien fer era separar-se per guanyar temps. Així doncs, l'Ottavia es va dirigir cap a la comissaria i la Lola al registre civil per veure si allà podia aconseguir el registre de defunció del pare de l'Ottavia.

Anava per la Via Etnea, que anava a parar a la Piazza Stesicoro. Quan va arribar a la plaça en va quedar fascinada. Hi havia un gran amfiteatre romà força ben conservat, rodejat per una barana i uns quants arbres i amb una gespa molt verda, fent d'aquell lloc idoni per al repòs i contemplar aquella magnífica obra. S'hi va apropar per a veure-ho, encara que no podia perdre gaire temps. Just en aquell moment, li va venir un pensament que es remuntava uns quants anys enrere.

Ella tenia 14 anys i estava amb els seus pares, que encara no s'havien separat. Anaven d'excursió a veure els seus tiets, que vivien a Tarragona, on hi passarien uns quants dies i el seu pare li va prometre que anirien a veure el teatre romà i li explicaria quatre cosetes d'aquell indret. L'únic que recordava era que els teatres romans es podien inundar d'aigua per representar-hi guerres, amb vaixells plens de soldats defensat la seva vida i lluitant per un imperi que acabaria desmuntant-se per culpa de tants problemes que els emperadors no van saber solucionar. Una llàgrima li va caure per la galta recordant aquells dies tant feliços que va passar amb els seus pares.

Dos anys més tard es van separar i la Lola es va haver de buscar la vida de la millor manera que va poder. Potser no va ser la millor manera enganxar-se a les drogues però llavors era una inconscient i no sabia el que es feia. A vegades pensava que les drogues l'havien ajudat a oblidar aquell mal son que, per a ella, es va fer etern. Però era una idea que se l'havia tret del cap ràpidament, ja que les drogues no ajuden en res.

Una brisa d'aire la va despertar del seu somni i es va adonar que havia passat gairebé mitja hora i encara li quedava un bon tros per arribar al registre civil. Si feia tard al lloc on havia quedat amb l'Ottavia, la mataria. Així que va decidir agafar un taxi, tot i la mala fama que tenia Itàlia en general sobre la manera de circular que tenien.

Al pujar al taxi va veure de reüll un cotxe. Què pesats que són aquests dos, a veure si s'esfumen d'una vegada i ens deixen treballar tranquil·lament. Va pensar, indignada. En un tres i no res, va arribar al registre civil de la ciutat. Era un edifici que conservava la portalada romana, però hi havien afegit a banda i banda dos edificis d'oficines i tot l'interior era nou, però intentant imitar les columnes, que n'hi havien de tot tipus, jòniques, dòriques i corínties. Quan va entrar a l'edifici, es va dirigir al taulell.

- *Scusilo, signore.* – Li va dir mentre que esperava que aquell bon home entengués una mica el català o el castellà.

- *Buongiorno, che cosa volete?* – Li va dir aquell senyor de cabell canós, amb un barba molt ben cuidada i amb uns ulls de color gris blavós.

- *Scusilo* – era gairebé l'únic que sabia dir – *parlate il català?* – Li va dir, fent una ganyota amb la cara.

- Sí, sí, parlo el català. De fet em dic Joan i sóc natural de Barcelona. El que passa que vaig venir de vacances a Catània i m'hi vaig quedar a viure. – Li va dir amb un somriure d'orella a orella. – Què hi fa una catalana per aquestes terres?

- Ostres, que bé! Avui estic de sort. Doncs miri, estic per feina, només hi estaré uns dies. Sóc...bé, sóc agent de policia i venia buscar uns documents. Em preguntava si és en aquest edifici on puc trobar el certificat de defunció d'una persona?

- Doncs sí. Encara et diré més, sóc jo mateix qui t'ha d'obrir la porta del magatzem on es guarden tots els certificats. – Li va dir, mentre obria un calaix i agafava unes claus.

- Doncs perfecte! – Va dir la Lola, mentre el seguia escales avall cap al soterrani.

Van baixar dos pisos i després van agafar el segon passadís a l'esquerra. Aquell lloc era molt més gran del que es pensava la Lola. Era un passadís curt, amb una porta al final. Les parets pintades de color blanc feien d'aquell lloc un tant estrany i fred. Hi havia un parell de fluorescents que parpellejaven i li va provocar una esgarripança que li va recórrer l'esquena. En Joan va obrir la porta i va encendre el llum del magatzem. Era bastant gran, ple de prestatges metal·litzats de color gris, plens de capces blanques.

S'hi va passar una bona estona per va trobar el certificat de defunció que buscava i en va fer unes fotocòpies. Es va acomiadar d'aquell home i va tornar a agafar el taxi per anar al bar on havia quedat amb l'Ottavia. *Perfecte, no faré tard. Per cert, on són aquell parell? No veig el cotxe. És igual, s'hauran cansat.* De camí van passar per aquell amfiteatre on havia estat feia poc més d'una hora i li va tornar a venir aquell pensament, però ràpidament se'l va treure del cap i es va posar a pensar en el cas. Estava impacient per a veure què havia trobat l'Ottavia. Segur que podrien treure conclusions ben aviat.

En Jack i l'Adam havien arribat a Catània el dijous al matí, un dia més tard que les dues agents, segons els havien dit els seus contactes. Tenien un hotel reservat a la Piazza Trento, es deia Hotel Jolly Bellini Catania, situat a prop de la costa i el suficientment a prop de l'hotel on estaven les dues agents, i el suficientment apartat per amagar-se si alguna cosa anava malament. De fet, el dia es presentava mogut. Al cap de pocs minuts d'haver arribat a l'hotel ja havien rebut una trucada d'un home que estava vigilant de ben de prop a aquelles dues per a veure els moviments que feien i per controlar que no es fiquessin on no tocava.

- Digui? – va dir l'Adam, amb cara de sorprès.

- Hola, sóc el vostre contacte – va dir amb la veu distorsionada – Les dues agents ja han sortit de l'hotel, el més probable és que vagin a la comissaria. Així que ja sabeu on anar per començar la vostra feina. Aneu amb compte que tenen a dos agents que les protegeixen a totes hores. Ja sabeu que fer amb aquell parell – I va penjar el telèfon.

- Jack, posa't les sabates que no tenim temps per descansar. – Li va dir mentre es posava una samarreta per anar més còmode.

Els dos amics van sortir disparats de l'hotel i van agafar un taxi per dirigir-se a la comissaria. De camí, l'Adam li va explicar tot el que li havia dit l'home del telèfon i van arribar a la conclusió que no es desferien d'aquell parell d'agents, no volien matar a ningú més.

Amb les presses que portaven, no es van adonar que algú els seguia amb un cotxe blanc, una mica atrotinat per no cridar l'atenció. Era un enviat del mateix Don Carlo. No es fiava d'ells, no li agradava la gent de fora.

Després de separar-se de la Lola, l'Ottavia va anar caminat fins a la comissaria on havia treballat el seu pare. Es va sorprendre recordant el camí, com si les seves cames anessin soles, girava a cada cantonada sense haver-ho de pensar. Al cap de cinc minuts va arribar a la comissaria. L'edifici seguia més o menys igual, amb algun canvi poc important com un pavelló nou, que s'alçava al costat de l'edifici vell i la façana que havia estat restaurada.

Encara no sabia ben bé què faria. No podia presentar-se allà amb la seva placa. Com havia dit el comissari, no es podia refiar de ningú, però per l'altra banda estava segura que a hores d'ara qui ho hagués de saber ja sabia que ella era a la ciutat. Va decidir no dir el seu nom ni dir que era policia, estava segura que la seguien i que sabien quina cara tenia, però tampoc calia anar-ho pregonant als quatre vents.

Va agafar aire i va entrar a la comissaria. L'interior sí que havia canviat. Tot era nou, ple de gent amunt i avall. A la dreta encara hi havia el taulell d'informació, al fons la porta que duia als despatxos i a l'esquerra les escales que duien als calabossos i als magatzems. Els fluorescents del sostre banyaven a una cinquantena de persones amb una llum freda i per tot arreu se sentien els sorolls de les oficines, telèfons i teclats d'ordinador.

Amb pas decidit va anar cap al taulell, i en un italià més que fluid es dirigí cap a l'oficial que hi seia al darrera.

- Hola bon dia. Que podria ajudar-me? – l'agent se la va mirar de dalt a baix.

- Bon dia senyora. Que vol fer una denúncia?

- No, no. Veurà, fa molts anys vaig viure aquí i vaig conèixer a uns quants dels agents que servien en aquesta comissaria, i m'agradaria tornar-los a veure. – va dir amb la seva veu més dolça.

- Ah! I de quan estem parlant? – l'agent semblava divertit.

- Ui! Ja farà més de trenta anys que no venia per aquí.

- Ostres! Deuria marxar molt petita, no? Jo no la podré ajudar. Potser hauria de parlar amb l'inspector Galiani. És dels més vells que corren per aquí, l'any que ve es jubila.- va dir mentre li picava l'ullet.

Aquests italians, va pensar l'Ottavia, sempre intentant lligar.

- I on el podria trobar agent.... – va dir inclinant-se sobre el taulell, fent com si volgués llegir-li el nom.

- Calaio, Luca Calaio, per servir-la.

- On el podria trobar agent Calaió?

- Ara mateix deu ser al seu despatx. Acaba de tornar d'esmorzar no farà ni deu minuts.

- Creus que el podries avisar? O millor encara, que em podries deixar passar? – ho va dir amb el seu millor somriure, mirant-lo directament als ulls.

- Mm...no hauria de fer-ho, però com que m'has caigut bé et deixaré entrar. Passa per aquella porta d'allà. Al fons del passadís, la porta de l'esquerra. Deixa que el truqui primer.

Mentre l'agent trucava l'Ottavia va mirar al seu voltant. A fora al carrer tot semblava molt tranquil. Asseguts a un banc va veure un parell d'avis llegint el diari. Més enllà un grup de nens jugaven amb una pilota, i una parella es petonejava sota un arbre. De sobte una cosa va cridar la seva atenció. Al fons de la plaça li va semblar veure un home assegut dins un cotxe blanc atrotinat que mirava fixament cap a la comissaria. No tenia res d'estrany, però la va posar en alerta. Tants anys de policia havien servit d'alguna cosa i es refiava molt del seu instint.

- Ja t'està esperant. – va dir-li l'agent

- Moltes gràcies Luca. Ha estat un plaer parlar amb tu. – va dir mentre es girava i enfilava cap a la porta.

- De res! Ei! Encara no sé com et dius!

L'agent es va quedar sense saber-ho. Només travessar la porta, l'Ottavia va tornar a ser la que era sempre. Una policia seria amb una feina a fer. Tot i això s'havia quedat sorpresa de l'efecte que havien tingut un parell de somriures. Normalment els homes no li feien cas i no se la miraven una segona vegada.

Quan va arribar davant de la porta va trucar i va entrar. L'inspector Galiani seia darrera d'una taula plena de papers. Tenia una mata de cabells blancs a joc amb unes seies molt poblades que feien destacar encara més els seus ulls verds. En algun altre temps havia estat un home molt atractiu, però els anys i la feina li havien passat factura. Tenia el front i el voltant dels ulls plens d'unes arrugues profundes que feien que semblés deu anys més gran del que era. L'Ottavia es va fer notar escurant-se la gola.

- Ah! Hola. En què puc ajudar-la? – va dir-li amb un somriure d'orella a orella. Tenia les dents perfectes, d'un blanc intens.

- Hola. Miri, fa uns 35 anys que vaig deixar la ciutat i en aquella època treballava un inspector que vaig conèixer. M'agradaria saber si podria trobar-lo a algun lloc.

- Trenta cinc anys són molts, però bé ho intentarem. Com es deia l'inspector que busca?

- Constanzo Fuschino.

La cara de l'inspector va canviar de cop. El somriure va desaparèixer, i de cop i volta a l'Ottavia ja no li va semblar tant amable.

- L'inspector Fuschino va morir fa molt temps, ho sento.

- Vostè el va conèixer?

- Miri, aquest és un tema que no vull tocar. Si em perdona tinc molta feina. Bon dia. – Es va aixecar i li va obrir la porta. - No he estat del tot sincera amb vostè inspector. Ja sabia que en Fuschino era mort.- L'Ottavia va respirar fons i es va quedar mirant en Galiani. No sabia què fer. Podia marxar i intentar trobar ella la informació per alguna altra banda o explicar-li la veritat a l'home que tenia al davant. Si la màfia sabia que era a la ciutat, que era el més probable, segurament ja sabrien on era i què volia fer. Ara que ho pensava era estrany que encara no haguessin intentat fer-li res. A ella o a la Lola. - Miri, ara com ara m'és igual si vostè és de fiar o no. Només vull saber com va morir el meu pare.

A fora al carrer, l'home de dins el cotxe blanc es removia al seient. Mai li havia agradat la feina de vigilància, i amb els anys que feia que treballava per a Don Carlo, no entenia perquè li havien encarregat a ell aquella feina. Hi ha jerarquies cony!, va pensar, això podria fer-ho qualsevol dels nois!

Els dos nois nous a qui vigilava havien arribat no feia ni cinc minuts a la comissaria i ja havien anat a fer un cafè. Sempre passava igual amb els joves, es cansaven de seguida i cometien errors. Tenia una sensació estranya amb aquells dos. Era més un pressentiment, hi havia alguna cosa que no rutllava. De moment havien fet tot el que els havien dit, però havien sortit del no res i allò mai havia agradat dins la família.

Just en aquell moment l'inspectora Fuschino sortia de la comissaria. Caminava amb pas ràpid i decidit cap al centre de la plaça. Semblava una dona amb un caràcter fort, segurament forjat després de molts anys treballant com a policia. Hauria estat tant fàcil matar-la, va pensar, un tret directe al cap i prou problemes. Però les ordres eren clares i ell era un home de paraula. Va seguir-la amb els ulls fins que va desaparèixer per una cantonada. El inútils dels nous ni tan sols havien sortit del bar. Al cap de cinc minuts van aparèixer caminant tranquil·lament. El més grassonet estava explicant alguna cosa graciosa, perquè no parava de gesticular i riure. De cop i volta l'altre noi va treure's un mòbil de la butxaca i va estar parlant durant un parell de minuts. Quan va acabar els dos nois ja no reien, van girar cua i es van dirigir cap al final de la plaça, al centre de la ciutat.

L'home del cotxe es va posar les ulleres de sol i va encendre el motor. Coneixia la ciutat molt millor que no pas aquells dos inútils i va avançar-los per un carrer lateral. Quan els va tornar a veure totes les seves sospites es van fer realitat. Amagat en un carreró un dels nois parlava amb l'inspectora mentre l'altre vigilava el carrer. Per un moment es va sentir decebut. No tant pels nois, que realment l'importaven una merda, si no més aviat per l'inspectora. Se l'havia imaginada més llesta del que ara semblava. No entenia com s'havia arriscat d'aquella manera i estava segur que ella sabia que la vigilaven.

Es va esperar en un petit cafè que hi havia a l'altra banda del carrer. Volia veure quin seria el seu pròxim pas i tampoc tenia pressa. La conversa es va allargar més del que hauria estat prudent, i quan van acabar cada un va seguir un camí diferent. Darrera les seves ulleres de sol, l'home va decidir seguir al noi més grassonet. Seria una presa fàcil i atrauria a l'altre noi.

Caminava tranquil, amb les mans a les butxaques, i anava mirant a les noies que es creuava. Ni una sola vegada va mirar enrere per comprovar si algú el seguia. A poc a poc, sense pressa, el caçador va anar disminuint la distància amb la seva presa, esperant el millor lloc on atacar. Era un expert, no calia córrer, i el que va fer després era mecànic, ho havia fet tantes vegades que no havia ni de pensar. Quan

van arribar a l'alçada d'on havia aparcat es va apropar encara més al noi, i amb un cop sec li va obrir el cap amb la culata de la pistola. Abans que caigués a terra ja l'havia agafat i posat dins el cotxe. Ningú havia vist res, i si ho havien fet ningú diria res. Aquelles coses passaven sovint a la ciutat, i tothom coneixia el cotxe blanc atrotinat del seuaç de Don Carlo.

L'Ottavia estava empenyada. No entenia com se'ls havia acudit a aquell parell abordar-la pel carrer. L'esbronc havia estat monumental però inútil. Sabia que la seguien, i ara els dos nois i tot l'operatiu estava en perill. Així que es va separar d'ells va córrer cap on s'havia de trobar amb la Lola.

- Són idiotes o què, aquest parell? Mira que els hi vam deixar clar - deia la Lola, més empenyada que mai. No es podia creure el que li estava dient la seva companya i amiga.

- Doncs sí, creu-te el que et dic. M'han parat al mig del carrer, molt nerviosos, que volien parlar amb mi immediatament. Sort que hi havia un carreró allà mateix, però estic convençuda que ens han vist i ara tindrem molts problemes. Potser haurem de tornar cap a casa sense cap tipus d'informació per culpa d'aquells inútils.

- No diguis això, Ottavia! Tinc el certificat de defunció i tu has pogut comprovar que la gent s'espanta quan els hi parles del teu pare i no volen parlar del tema, estem més a prop que mai! - Deia, mentre l'agafava pels braços.

- Potser tens raó. Ens quedarem uns dies més a veure si podem aconseguir més informació. Tornaré a anar a la comissaria a parlar amb aquell home, però fora del seu horari de feina, potser així aconseguixo que em digui alguna cosa.

- Així m'agrada, Ottavia! Per cert, què hem de fer amb aquell parell? Haurem de parlar amb ells i avisar-los perquè vagin en compte, o inclòs que se'n vagin del país, que més aviat ens fan nosa. - Va dir, mig indignada.

- Sí, es veritat. Vaig a trucar-los.

Primer va trucar a en Jack i no va contestar, directament va sortir el contestador. Tot seguit, va trucar a l'Adam i tampoc va contestar, però aquest sí que donava senyal. L'Ottavia de seguida va sospitar, de ben segur que els havien enxampat parlant amb ella i ara estarien en un cotxe, amb el cap tapat amb una bossa negra, de camí a casa del Don. Merda, merda! Ara què se suposa que hem de fer la Lola i jo? Els hem d'anar a ajudar?.

- Ottavia, què està passant? - Va preguntar la Lola, amb cara de preocupació - És el que em penso jo? No contesten, oi?

- No, no han contestat. Cap dels dos. Tenim un problema. Ara segur que ens seguiran i no ens deixaran treballar tranquil·lament. Hauré de trucar al comissari, a veure què ens diu que fem. - Va dir, mentre s'asseia en un banc, derrotada.

- Serà el millor, però saps que ens dirà? Ens dirà que oblidem a aquests dos nois i que tornem a la ciutat i que deixem el cas. Que agafem unes vacances pagades i tot arreglat. I a mi no em dona la gana deixar a aquells dos nanos sols per aquí, m'entens? - Començava a estar enfadada.

- Sí, sí, t'entenc. Però la meva obligació és trucar al comissari i explicar-li la situació i ell decidirà, d'acord? - Li va dir amb un veu suau, intentant calmar-la.

- D'acord, d'acord. Anem a l'hotel i truquem al comissari, a veure què ens diu. Apa, som-hi!

Les dues amigues es van aixecar del banc i van agafar el primer taxi que van veure. Es van dirigir a l'hotel amb el pensament submergit amb el que els hi podia passar als dos nois. Segur que ja estarien a casa del Don, i això volia dir que haurien de patir moltes calamitats, sinó la mort, abans que elles poguessin fer alguna cosa. Però ho havien de fer, si més no intentar-ho. No podien deixar-los allà, tirats i abandonats i fugir amb la cua entre les cames. Tenien poc temps, potser un dia com a molt, però estaven preparades i estaven molt segures del que anaven a fer. Només els hi calia una cosa: el permís del comissari. O no.

Quan es va despertar, no recordava el que li havia passat. No sabia on estava ni com havia vingut. Sentia unes veus llunyanes, parlaven italià i cridaven molt, estaven nerviosos, i això no li agradava gens.

De sobte, li va venir un dolor terrible al cap i no va poder aguantar un gemec. Va obrir els ulls, però ho veia tot negre, com si no hi hagués llum. Per un moment, es va posar molt nerviós, a cridar, es pensava que li havien arrancat els ulls o ves a saber què. Però de cop, un home li va treure la caputxa i un llum engegador va fer que tornés a tancar els ulls i a obrir-los poc a poc, perquè la vista s'adaptés.

Mica en mica, va començar a veure on era. Era un estable molt gran, per a 4 o 6 cavalls, segurament. Però era estrany, perquè no n'hi havia cap. Estava tot tancat, menys les finestres del pis de dalt, on guardaven la palla, que eren obertes per a deixar entrar la llum. Quan va anar recuperant la visió lentament, es va adonar que algú el mirava des d'una cadira, una mica més enllà d'on era ell.

Va forçar la vista i va veure una figura molt familiar. Sí, era el seu company, l'Adam. Tenia un trauc al cap i li sagnava bastant, però no es queixava. Es van mirar durant uns minuts. Sabien que no es podien dir res perquè de ben segur que el hi fotrien una pallissa si vocalitzaven una sola síl·laba. La situació no es presentava agradable. Davant seu tenien a un parell d'assassins amb un gos cadascú, disposats a atacar i matar en el moment que el seu amo el hi ho digués.

Més a prop d'on eren ells, hi havia un altre home, una mica més baix, però amb una cara de mala llet que feia por. Portava una mena de corda amb un estrep al final i els mirava fixament, mentre anava jugant amb el seu instrument de tortura. I per acabar-ho d'adobar, hi havia un silenci aterrador només trencat pel soroll d'una finestra, balancejada pel fred vent que hi havia en aquell indret.

Al cap de pocs minuts, algú va entrar. Anava molt ben vestit, amb un vestit blanc i sabates a joc, amb una corbata i camisa negres. Tenia el cabell engominat cap enrere i una barba molt ben arreglada. Les arrugues del front i del costat dels ulls indicaven que aquell home ja passava la seixantena i que havia viscut molt intensament la seva vida, al límit. Sense dubte era el Don, Don Carlo. Es va apropar als dos amics i se'ls va quedar mirant fixament una estona, decidint a qui mataria primer.

- Heu arribat fins molt lluny, Adam i Jack - va somriure, ensenyant un dentadura blanca i tocant-se la barba amb la mà dreta. - O us hauria de dir Noah i Nathaniel? - El somriure es va anar apagant poc a poc.

Els dos amics es van mirar. No sabien què dir. No sabien com reaccionar. No sabien com havien arribat a aquell extrem. No sabien com havien endevinat els seus noms. L'única cosa que sabien era que els hi quedaven pocs minuts de vida. De sobte, en Noah va veure de reüll com l'home del vestit blanc treia alguna cosa d'una butxaca interior de l'americana. Era una pistola. Va apuntar al seu company al cap. S'hi va acostar una mica més, fins que el ferro de la seva pistola va tocar la dèbil carn del cap d'en Nathaniel. I sense pensar-ho dues vegades, va disparar a boca de canó. La sang va arribar fins on era en Noah, i el vestit blanc immaculat i blanc del Don va quedar tacat de la sang del seu amic.

- Tanqueu-lo. Esperarem un dia més. – Va dir sorprenentment calmat als seus homes, mentre mirava a en Noah amb una mirada gèlida i plena d'odi.

Mentre travessava el jardí en direcció a la casa, el Don es va mirar la màniga dreta de la jaqueta. Feia cinc minuts era d'un blanc immaculat però ara tenia una petita esquitxada de sang a l'alçada del canell. La resta del vestit seguia impecable, però aquelles taques ja no marxarien, i hauria de fer-se un vestit nou. Va entrar a casa i es va dirigir cap al seu despatx. En un moment ja havia trucat al sastre i s'havia canviat de roba. El Don era un home elegant. El seu pare sempre li havia dit que a un home se'l respectava més si anava ben vestit i polit, i ell ho havia aplicat sempre al peu de la lletra. S'estava posant els bessons als punys de la camisa quan algú va trucar a la porta.

- *Avanti!*

- Don, perdoni que el molesti - era en Fabio – ja està tot arreglat. On vol que deixem el cos?

- Em sembla que no caldrà que l'anem a deixar enlloc. Estic segur que elles vindran per sí mateixes. Ja no cal jugar al gat i al gos amb aquestes agents. En aquesta obra tots els actors ja han sortit a escena i només queda per veure'n el desenllaç. Heu tingut algun problema més amb els Pessoto? - va dir canviant de tema.

- No Don. Tot en ordre.

- Està bé Fabio. Gràcies.

Així que en Fabio va haver sortit el Don es va asseure al piano. Tocar no només el relaxava sinó que l'ajudava a pensar. Va començar tocant Chopin, com sempre, però es va sorprendre tocant *Clair de Lune* de Debussy. Havia estat una de les seves peces preferides en la seva joventut però feia anys que no la tocava. Evocava records i sensacions que havia decidit enterrar feia anys, quan havia deixat de ser un noi per convertir-se en un home.

Les notes el van transportar al passat, a un temps on no s'havia de preocupar de mirar per sobre l'espatlla, a un temps on les tardes eren llargues passejades per la platja, sentint la mà petita d'una noia entre els dits, no l'acer fred d'una pistola.

Quan l'última nota va apagar-se, el Don es va obligar a pensar en tot allò que havia guanyat durant els darrers anys. Era un dels homes més poderosos de tota l'illa, tenia negocis milionaris per tot el món, tres cases i un veler. Els seus amics l'apreciaven i els seus enemics el respectaven. Tenia una dona meravellosa, i una filla preciosa que seria una bona metgessa. No podia demanar res més, però aquella cançó li havia fet recordar un somriure i uns ulls verds.

A només uns quilòmetres de la finca del Don, la Lola i l'Ottavia intentaven decidir què farien. Per una banda estava clar que ja no podien seguir amb la investigació com si res. Mai havien tingut esperances de passar desapercebudes, però per culpa d'aquell parell d'ineptes tot se n'havia anat a la merda massa d'hora. Però també estava clar que no podien marxar cap a casa ni podien deixar-los allà a la seva sort. Era per culpa seva que s'havien ficat en tot aquell merder i el mínim que podien fer era intentar ajudar-los.

- Ja sé que és el pitjor que podria haver passat senyor, però en el fons eren només un parell de nanos sense experiència i això nosaltres ho sabíem. - L'Ottavia parlava amb el comissari.

- Nosaltres ho sabíem sí, però ells sabien on es ficaven. Van ser ells que van accedir a infiltrar-se al grup, i van ser ells els que van decidir seguir infiltrats quan els van proposar per anar a Catània a seguir-vos. No puc permetre que dues de les meves agents es llencin soles a una missió de rescat suïcida.

- Però no veu que els mataran? – va cridar l'Ottavia – I tot per culpa meva! Si no hagués insistit en venir aquí a investigar sobre el meu pare, res de tot això no hauria passat! No tenia cap dret a arrossegar-los a tots fins aquí per una obsessió personal.

- No només era una obsessió personal Fuschino. No les hauria deixat marxar si no pensés que aquesta investigació pot ajudar a resoldre el cas que tenim entre mans. El que està clar ara és que vostè i l'agent Gomes han de tornar de seguida, allà ja no hi poden fer res. Vull....

- No podem deixar-los! – va interrompre l'Ottavia.

- Vull que agafin el pròxim avió que surti cap aquí de seguida m'ha entès? – va dir el comissari fent notar la seva autoritat – És una ordre.

- Sí senyor, com vostè vulgui.

L'Ottavia va penjar. Estava empenyada i decebuda. No entenia com el comissari podia deixar a aquells dos pobres nois en mans del Don tant tranquil·lament. No s'hauria pensat mai que el comissari pogués tenir aquella sang freda. Ella no la tenia, i per primer cop a la vida va decidir no obeir una ordre directa.

Havien d'actuar ràpid, havien trucat als nois feia menys de 2 hores, però a hores d'ara ja podien ser molt lluny. Això si eren vius.

- Lola, corre. Hem de marxar. – Parlava amb presses.

- Marxar? Què ha dit el comissari?

- Ha dit que els deixem aquí i que tornem cap a casa. Però no penso fer-ho – va dir abans que la Lola pogués queixar-se. – Hem d'ajudar a aquell parell Lola, encara que això signifiqui la meua carrera. Estàs amb mi?

- És clar que sí, ja ho saps.

- Doncs va!

- Però a on anem? Què fem?

- No crec que sigui massa difícil trobar la casa del mafiós més important de l'illa, no creus?

- I què pretens? Anar fins allà i trucar a la porta?

- Seria una possibilitat - va dir l'Ottavia tota divertida – però abans d'haver dit hola ja seriem mortes. Aquesta gent no s'entreté amb formalitats i els hi és igual si som policies o no. Hi haurem d'entrar de nit. Tindrem més possibilitats.

- De nit? Merda Ottavia, sempre m'havia pensat que jo era la impulsiva de les dues! T'estàs sentint? Pretens que entrem nosaltres dues soles a casa d'un dels mafiosos més poderosos del món? No voldria entrar-hi ni amb tot l'exèrcit al darrera!

- Jo tampoc Lola, però aquí no tenim a ningú que ens ajudi. Aquells pobres nois depenen de nosaltres, i si no hi anem moriran. Tranquil·la, tot sortirà bé – va dir-li amb un somriure trist als llavis – Au va. A més no et queixaves que volies aventures?

- Això era quan ens passàvem els dies assegudes al bar. Últimament n'he tingut massa d'aventures...

Al cap d'unes hores ja ho tenien tot preparat. Havia estat ridículament fàcil trobar la casa del Don, i ara l'únic que havien de fer era esperar a que es fes de nit. L'Ottavia se sentia estranyament calmada. En aquell racó fosc, al costat de l'entrada a la mansió, no parava de repassar tots els passos que haurien de seguir. Esperar a que passés el guarda, saltar la tanca i córrer cap al racó més allunyat de la casa. Era fàcil.

La Lola no semblava estar tant segura del pla, no parava de repassar les seves armes i la munició mentre mirava constantment cap a dins el fosc jardí. Què podien fer elles dues? Només tenien les seves armes reglamentàries, no sabien què hi havia dins ni si hi hauria més homes vigilant la casa. Però com sempre, confiava cegament en l'Ottavia, i el remordiment hauria estat massa fort si hagués deixat a aquells dos nois a la seva sort.

Just en aquell moment, la lluna es va amagar. L'Ottavia va fer una senyal amb el cap, el guarda s'apropava i de seguida estaria a la seva alçada. Amb un moviment ràpid, la Lola es va aixecar i es va posar en situació. Hi havia un roure enorme que projectava una ombra sobre el camí i l'amagava de la vista. Es va esperar uns segons i just en el moment en que el guarda passava li va donar un fort cop al cap amb la culata de la seva arma. Va caure amb un soroll sord al terra, com un sac. L'Ottavia el va agafar per les cames i el va amagar entre unes plantes, emmordassat i lligat de mans i peus. Tot havia estat tant ràpid que la lluna encara no havia sortit de darrera els núvols. Les dues dones es van mirar. La Lola tenia els ulls lluents i un estrany somriure als llavis, respirava entretalladament com si acabés de córrer els cent metres llisos. L'Ottavia seguia calmada, amb el cap clar.

Van somriure's l'una a l'altra, i amb un moviment àgil, van saltar la tanca.

En Noah se'n feia creus del que havia vist feia uns minuts. No es podia creure que el seu millor amic, amb qui podia compartir qualsevol cosa, explicar-li els seus sentiments, sortir a prendre unes copes, el seu únic amic, havia mort. Dins seu lluitaven dues forces que no acabaven mai la seva batalla, no sabia què li feia més mal, si la mort del seu amic o la manera com havia mort, assassinat pel Don. No es podia treure la imatge de la cara d'en Nathaniel amb un forat al front regalimant sang, la

paret tenyida de vermell alhora que el Don es netejava amb un mocador blanc les gotes que li havien anat a parar a la cara.

Ell, lligat a la cadira, només a uns metres d'aquella escena tant macabra, també tacat amb la sang del seu company. De fons, el silenci. Ni crits, ni somriures a les cares dels seus segrestadors, ni soroll de les cadenes dels gossos. Només la fressa del vent que entrava per una finestreta sobre el seu cap i un raig de llum il·luminant l'estança. Una estranya tranquil·litat després de la tempesta.

No va veure cap on el portaven, ja que li van col·locar una bossa negra al cap i tampoc el van deixar que caminés. Un cop el van deixar, li van treure la bossa i li van donar un plat amb una mica d'arròs blanc. Va suposar que era per sopar, ja que hi havien unes reixes per on es podia veure el terreny de la casa i hi entrava la llum de la Lluna. No es va esperar ni un segon, ni tan sols va desconfiar de que hi haguessin posat alguna mena de verí.

Era una habitació poc il·luminada, de pedra. Només disposava d'un llit i un forat al terra que anava directament a les clavegueres per a fer les seves necessitats. Quina merda, Noah, ara qui et vindrà a buscar? Segur que aquelles dues han marxat a casa i no les tornaré a veure mai més. No sé que fas esperant a que passi alguna cosa. Si tingués una corda, tot seria més fàcil. Va pensar en Noah, estirat al llit, que era força còmode per ser el d'una cel·la.

Els minuts i les hores anaven passant i no podia dormir. Estava massa nerviós, feia molta humitat i tenia la camisa xopa. De cop i volta, va sentir un soroll, que venia d'uns metres més enllà, fora, a l'aire lliure. Un altre! No sabia que estava passant, però s'anava aproximant. No n'estava segur, però semblaven trets.

Un cop l'Ottavia i la Lola van saltar la tanca, l'Ottavia va avançar uns metres i es va amagar darrere d'uns matolls. La Lola la va seguir però es va quedar un parell de metres darrere seu, amagant-se darrere l'arbre. Des d'aquella distància podien veure tota la casa.

A mà dreta, hi havia una porta petita, que deuria portar a les habitacions del majordom i la seva família. A mà esquerra, hi havia la porta principal, de fusta robusta de color marro fosc, amb forma de ferradura i una finestreta per poder veure qui trucava. Més enllà, a l'esquerra de l'edifici, hi havia el que semblava un magatzem de palla o un graner, però no es podia acabar de determinar, ja que quedava mig amagat darrera la casa.

Van esperar una estona a veure si veien guàrdies vigilant la finca per veure quina rutina seguien. En total en van contar quatre, dos que anaven des de la porta petita cap a mà dreta i els altres dos que anaven des de la porta principal cap a l'edifici que quedava al darrera. *Tranquil·la Lola, si em pogut amb l'home que hi havia fora, podem amb aquests quatre.* Es va dir a ella mateixa, amb ironia.

La Lola es mirava a l'Ottavia, que examinava el terreny i estava segura que ella també havia vist el mateix, només calia la senyal. De sobte, una mà la va agafar per l'espatlla. Ella, agafant la mà ben fort, es va girar, li va clavar una cop al genoll i el va tirar al terra amb el braç pressionant-li el coll.

- Lola! – va dir, xiuxiuejant – sóc jo, en Marc. – La Lola va deixar de pressionar i se'l va quedar mirant amb cara de desconfiança, ja que no li veia bé la cara. – Que sí dona, jo i en Pere, veníem

darrere vostre i quan em vist que saltàveu la tanca, hem decidit seguir-vos – li començava a faltar la respiració.

- Lola, tranquil·la, és en Marc – li va dir l'Ottavia, apartant-li el braç del coll – ja ens va bé que estigueu aquí, ara som 4 contra 4, més els que hi hagi a dins. – va dir, somrient a en Marc i al seu company.

- La veritat és que no em fa molta il·lusió – va dir en Pere, amb veu tremolosa – però no vull tenir remordiments de consciència si us passa alguna cosa i no us he ajudat.

- D'acord, d'acord. No hi ha temps per posar-nos tendres. A veure, Lola, tu aniràs amb en Marc cap a la dreta, a veure si pots entrar per la porta petita. En Pere i jo anirem cap a l'esquerre a veure si tenim sort i hi ha alguna finestra oberta, entesos? – va dir l'Ottavia, amb veu autoritària, fent notar qui era allà la superior.

- Si! – van dir els tres agents a la vegada.

- Doncs som-hi, aneu molt en compte. Ens veiem a dins.

La Lola i en Marc van marxar cap a la dreta, tal i com havien acordat. Van avançar uns metres fins arribar a uns matolls petits però suficients per amagar-se i no ser vistos. Des d'allà, van veure als dos guàrdies que anaven parlant mentre es fumaven una cigarreta. Van arribar a la porta i van girar cua un altre cop. La Lola, que examinava amb atenció la situació, es va adonar que a un d'ells li havia caigut alguna cosa al terra, semblava el paquet de tabac, però no li va donar importància ja que al mirar al terra es va fixar que hi havien unes reixes que deuriem donar a les clavegueres o a una estança de la finca. Abans, que estava més prima, hi podria passar, però ara impossible, i en Marc, encara menys, va pensar la Lola, amb cara de decepció, pensant que havia trobat una manera d'entrar dins.

Amb tot això, els guàrdies ja no hi eren i van decidir sortir del seu amagatall i dirigir-se cap a la façana per intentar forçar la porta, però tot just estaven a uns metres quan va aparèixer un dels guàrdies que venien a recuperar allò que havia perdut feia uns segons. Estúpida, Lola, error greu, molt greu. Va pensar mentre apuntava amb la pistola al guàrdia, i sense tremolar-li el pols, li va disparar directament al cor. Es va quedar tant estupefacte, que no es va adonar que l'altre ja venia amb la pistola a la mà i fent crits per avisar als seus companys. Sort que en Marc va ser més ràpid i el va matar d'un sol tret directe al front.

- Estàs bé, Lola? – li va preguntar, agafant-la pel braç i portant-la fins la porta, on es podien amagar mínimament.

- Sí, sí, disculpa'm. És la primera vegada que mato a una persona – va dir, mirant-lo amb els ulls ben oberts i amb el front ple de gotes de suor, que demostraven el seu nerviosisme.

- Tranquil·la, sempre hi ha una primera vegada. Intentaré forçar el pany. Porto unes eines que sempre van bé per obrir portes, mentre no tinguin pany de seguretat.

Va treure de la butxaca esquerra dels pantalons com uns filferros però més gruixuts, amb formes corbades i amb dents, imitant unes claus fetes a mà. Al cap d'un parell de minuts, va poder obrir la porta. Ja eren a dins. Aquí començaven les coses serioses.

L'Ottavia va esperar uns minuts després que la Lola i en Marc marxessin. En Pere semblava molt nerviós, i no volia que la seva impaciència els delatés. Quan el va notar més calmat li va explicar el seu pla.

- Vull que et mantinguis tot l'estona al meu darrera, entesos? És molt fàcil, només hem de córrer pel costat de la tanca fins a aquell arbre d'allà, i després travessar el trosset de jardí que ens separa de la casa. Un cop allà ens amaguem sota aquella finestra. Hi ha prou ombra i ningú ens veurà. Estàs preparat?

- Sí senyora – va dir en Pere amb més confiança de la que sentia.

- Doncs som-hi.

L'Ottavia va arrancar a córrer cap a l'esquerra, ben enganxada a la paret. En Pere la seguia de ben a prop amb la pistola a la mà. Podia notar la seva respiració, ràpida i compassada, com la d'algú acostumat a fer exercici. De seguida es van plantar sota l'arbre des del que tenien una bona vista de tota la casa i el seu voltant.

A la part més allunyada del jardí, l'Ottavia va veure el que semblaven uns estables. Eren força grans, amb capacitat per a uns 6 cavalls. La gran porta de doble fulla era tancada, però un petit fil de llum s'esmunyia entre les fustes. Amb en Pere encara enganxat als seus talons, va córrer cap als estables. Quan van ser a tocar de la paret, una de les portes es va obrir, i un home va sortir a l'exterior. La llum que venia de dins li queia a l'esquena, aombrant-li la cara, evitant que l'Ottavia pogués veure-li bé. A dins se sentien veus que parlaven en italià, reien i s'explicaven les seves últimes conquestes, mentre a una ràdio sonava el resum de l'últim partit de la jornada.

- Ara vull que m'escoltis bé - va dir xiuxiuejant – Estic segura que el que busquem és a dins d'aquest estable, i vull entrar-hi. Com a mínim hi ha dos homes a dins més el que ha sortit a fumar així que necessitem separar-los per tenir alguna oportunitat. Vull que creïs una distracció mentre jo entro per aquella finestra que hi ha al darrera.

- Una distracció? – va preguntar en Pere

- Uns metres més enrere he vist un petit magatzem que deu ser del jardiner. Creus que podries calar-li foc? Això segur que els farà sortir.

- Sí, crec que podré. Doni'm tres minuts.

- Entesos. Quan comenci el foc vull que marxis corrents cap a l'arbre. És una bona posició des d'on vigilar-los sense que et vegin.

- Però no pot entrar-hi sola!

- Tindrè més possibilitats si hi vaig sola. A més necessito que controlis que no entra ningú. Estàs apunt?

- Merda, sí! - Es va aixecar i va córrer de nou a través del jardí. En un moment es va plantar al darrera de la caseta del jardiner, fora del camp visual dels homes que vigilaven els estables. La porta era tancada amb clau, i l'única finestra que hi havia estava tapada amb fustes. Amb una rapidesa sorprenent, en Pere va córrer cap a un cantó del jardí i va tornar amb un tub de ferro per fer palanca

sobre les fustes. En menys d'un minut ja n'havia tret la meitat, però com més temps passava, més s'exposava a que el descobrissin. L'Ottavia, que observava des dels estables mentre en Pere intentava obrir la finestra, va sentir unes veus que s'apropaven. Eren dos dels homes de l'estable que devien sortir a fer una cigarreta. Va girar la vista cap en Pere i va veure que encara era a la vista, arrancat fustes.

- Amaga't! – va xiuxiuejar cap a en Pere. No volia haver de matar a aquells dos homes. Almenys no encara. Si els matava ara, els homes de dins sortirien a veure què havia passat i algú donaria l'alarma. Havien de ser discrets.

Els dos homes van sortir a l'exterior i es van encendre les cigarretes. Per sort, en Pere s'havia pogut amagar i no se'l veia per enlloc. L'Ottavia es va adonar que havia deixat de respirar i va deixar anar l'aire suaument. Va mirar cap a la caseta, i una por sobtada va pujar-li des de l'estómac. En Pere no havia tingut temps d'amagar les fustes, deixant-les a la vista, i ara intentava amagar-les des de darrera la caseta. Molt a poc a poc allargava la mà i les estirava cap a l'ombra.

L'Ottavia va mirar cap als homes. Per sort estaven distrets xerrant i rient, d'esquenes a la caseta. Per la cua d'ull podia veure els moviments d'en Pere a la llum de la lluna. *Massa arriscat! Deixa-les!* Va pensar. De cop i volta un d'ells va girar-se per llançar la burilla i va mirar directament en direcció cap on era en Pere. L'Ottavia va girar el cap i va seguir la mirada de l'home. No hi havia res. En Pere havia aconseguit amagar totes les fustes i no havia deixat cap rastre. Uns segons més tard, els dos homes van tornar a entrar i el silenci va envoltar l'Ottavia de nou.